

Uši a Vítr

M. KRÍŽ | V. GALADRIEL | TA PÁJKA | M. MARUSJAK | V. LANDA | M. VÁCLAVEK | J. NIKDO | V. J. HORÁK | I. KREJZEK | T. ODPAD | L. VLACH & J. KAČUR | J.E.F.

Rozhovor: Marcel Kríž

Rozhovor Jaroslava Erika Friče s bluesmanem z Čáslavi, který zahraje v sobotu na festivalu Potulný dělník.

Marceli, známe se už bezkou řádku let. Nevzpomínáš si, kdy jsme se vlastně my dva poprvé setkali? A myslím, že na šestnácti ročnících Dělníka brál's víckrát, nemýlíš se?

Nemýlíš, Eriku. Nevybavím si počet, ale rozhodně Dělníků bylo vícero. Ta atmosféra, kdy víš, že tvůj text někdo skutečně vnímá, a přitom si užívá i energie, kouzla prostředí a autorů na stejné vlně se do paměti dokonale vryje. Ale statistika selhává. A naše první setkání? Rok dohromady nedám. Byla to Skleněnka. Byl jsem unešen tím, že Ti v paměti utkvělo několik rozsáhlejších částí textů z mého vystoupení, které jsi se mnou pak v příjemné více jak hodině probíral, přičemž jsme navzájem probrali své životní poutě, lásky a vize.

pokračování na straně 2

Chystá se:

Noviny, které právě čtete, náleží k festivalu poesie Potulný dělník. Dalším brzkým počinem bude Československý večer 4. listopadu, kde se chystá udělení ceny Petra Bohunovského (o Petrovi jsme psali v Uších č. 1703 v rubrice Sépiovou kostí). Československému večeru (po vzoru P.B.) v brněnském klubu Paradox bude předcházet charitativní aukce (podle vzoru P.B.) v galerii Pod Petrovem.

V momentě, kdy jsem se dozvěděl o smrti přítele Petra Bohunovského, jednoho z mála mecenášů, které jsem v životě poznal, člověka skromného, vybraně jemného a nenápadného, člověka s gentlemanskou samozřejmostí pomáhajícího a chápajícího, rozhodl jsem se založit na jeho paměť Cenu Petra Bohunovského... (j.e.f.)

25. listopadu si připomeneme festival Krákor, jeho podzimně-zimní variantou, a to taktéž v klubu Paradox na Starém Brně. 12. ledna roku 2018 tamtéž, akce nazvaná poněkud nostalgicky Pijaticum Musicum – oslava stých narozenin Jara&Fido, den poté neméně nabitý vzpomínkový festival Homér's Memorial, kde vyjde rovněž další číslo novin Uši a Vítr. 26. ledna pro změnu akce v Bajkazy-

lu, nazvaná Smrt hudbě. V polovině června samozřejmě Krákor (již dvacátý)... Program naleznete vždy na zadní straně aktuálních novin Uši a Vítr, případně upřesňující informace na webu spodniproudy.cz. Vydavatelský sklep Ears&Wind Records v těchto dnech vydává knižní debut olomouckého básníka Františka Vrby a CD pražské undergroundové kapely Terra Ignota, následovat bude sbírka Marcela Kríže a konečně reedice knihy Pavla Komínka O Staré dobré ruční práci, která vyšla pouze v osmi kusech pro potřeby kapely.

pf

Potulný dělník 2017:

pátek 20/10

- 18:00 **film Ivana Baboráka:** Škrábnuto do snu
- 18:30 **Ťovajz a spol.:** zhudebněná poezie R. Babáka / Brno
- 19:10 **Tatiana Fialová:** autorské čtení / Brno
- 19:30 **Vilma Galadriel & Havran:** autorské čtení / Brno
- 19:45 **Mojmír Vrba:** autorské čtení / Olomouc
- 20:00 **Stanislav Denk:** autorské čtení / Olomouc
- 21:15 **Tiché lodi:** alternative / Olomouc
- 21:00 **František Vrba:** křest knihy a autorské čtení / Olomouc
- 21:20 **Tom Odpad:** autorské čtení / Brno
- 21:40 **Jakub Orel Tomáš:** autorské čtení s hudbou / Brno
- 22:00 **Postižená oblast:** black alternative / Mělník
- 23:00 **000:** art rock-alternative / Brno

sobota 21/10

- 17:00 **film Marka Lutky:** Tekutá bledost pozdního jara
- 18:15 **Ylo – Africký slon, Jim 65 let:** alternative / Rousínov
- 19:15 **Ivan Motýl:** autorské čtení / Ostrava
- 19:35 **Jakub Chrobák:** autorské čtení / Ostrava
- 20:00 **Petr Hruška:** autorské čtení / Ostrava
- 20:20 **Jakub Cernaque:** lo-fi soul / Praha
- 21:20 **Marta Veselá Jirousová:** autorské čtení / Stará Říše
- 21:40 **Pavel Kolmačka:** autorské čtení / Brno
- 22:00 **Marcel Kríž:** hudebně-poetické vystoupení / Čáslav
- 23:00 **Hokr:** křest CD, art rock-alternative / Praha

Bez koncepce, z kouzla okamžiku

Píšeš to výborně, díky. Člověk je vždycky tak či onak generačně ovlivněn, a to doživotně. Čtu na internetu pěknou Tvou charakteristiku (nebo autodefinici?): „Písničkář (protože věří ve smysluplný tok slov), kytarista s prachmizerným stylem, zpěvák spíš vyjící a skřehotající, bráča na foukací harmoniku samorostlý a herec nepřetržitého chaosu.“ Jak a kdy Tě zasáhla konkrétně rocková „ideologie“? Dala by se i personifikovat? Má u Tebe nějaký význam dodnes?

Jsou to kořeny, v určitém období hodně silné. V dětství jsem vstřebával velké množství hudby bez jakéhokoli tušení, že existují žánry. Důležitý byl pocit. A texty. Poslouchal jsem a snažil se pochopit, o čem ty

Marcel Kříž. Momentka z vystoupení v dnes zaniklém brněnském klubu Boro. Foto Fido.

písně jsou. Na prahu čtrnácti let jsem začal hrát a psát. Zasažen Mertou, Třešňákem, Veitem, Krylem. Jenže se střední školou se nahrnulo množství dalších zdrojů. Krom Dylana především Doors a Velveti. To byl pro mne rockový impuls. Pod jejich vlivem jsme založili s Liborem Lorencem Vraždy v Čínské čtvrti. Psychedelický blues-rock. Ale byla to chvíle. Pár let. Hnalo mne to dál. Ale z těch kořenů čerpám dál. Je to jeden ze základních kamenů.

V roce 1990 vstoupit do aktivního tvůrčího života, to muselo být opravdu ideální, co Ti my starí můžeme jen závidět. Dylan, Doors, Velveti začínali zase, když nám bylo těch čtrnáct. Jak si vysvětluješ, že mohlo i v tomto časovém posunutí dojít k tak silnému oslovení? Mohl bys charakterizovat přesněji? Byla to ta dodnes neuvěřitelná „60tá léta“ (jejichž jsme my doživotními odkojenci), nebo v tom bylo i něco jiného, osobnějšího třeba? Jak Velveti, tak Doors přišli v době, kdy docházelo k nejintenzivnějšímu kříž-

ní nejrůznějších hudebních kořenů. Po hrstech brali jak ze studní prazákladního blues, tak z acid jazzu druhé poloviny padesátých let, z vážné hudby i pouličních popěvků. V obou případech byly podstatnými prvky jak živočišnost, pudovost, tak láska k literatuře, okouzlení světem umění. A narušování zaběhlých forem. Jakmile v člověku k podobnému mísení vlivu a bouře vlastního vědomí dochází, podlehne při střetu s jejich tvorbou tomu neopakovatelnému kouzlu. Oni byli mezi prvními – snad né přímo zakladatelé, tento přístup zde byl dávno před nimi, ale v kontextu moderní populární, nebo spíše rockové hudby, se jednalo o nejzřetelněj-

měl to štěstí, že jsem velmi brzy padnul na desku Highway 61, která dodnes je pro mě ústřední.)

S tvůrčí etapou kolem Highway ses na-prosto trefil. Právě ve věcech z tohoto období je největší kumulace všech jeho tváří. Hryzavost, floutkovství, obrovská obrazová imaginace, provokace, doznívající hrdina sociálních balad, touha zařadit se k té divočejší rockové smečce, kolotoč žen i střemhlavé propadání všemožným vlivům. Či vžívání se do nejrůznějších rolí – i když tady mám občas pocit, že v některých případech bylo jeho vtělení tak pohlcující, že postrádalo jakýkoli nadhled. Pak docházelo k uzavření se do vlastního světa. A následný šalamounský příchod zcela odlišnou cestou. Nebo přímo schizofrenní postoje. Mediální přízni vyšel sebevražděně vstříc, aby jí následně se stejným zánícením pohrdal. Drogová dobrodružství a duhové, neuchopitelné texty a následné varovné agitace. Glorifikační cesty skrze víry. Ze všeho ale následně dokázal čerpat, ke všemu se vyjádřit věcně. Ale některé jeho chvilkové dětinské postoje, neopodstatněná účinkování v béckových estrádách, role v pozapomenutých osmdesátkových komediích, reakce na zmiňovanou Nobelovu cenu... Ten drobný prvek autismu k němu patří. Vždy jsem měl pocit, že u jeho textů a tvorby vůbec má kromě dokonale promyšlených kroků velkou roli nahodilost a přeshlapy, v nichž ostatní hledají ten velký záměr. Ta interakce s okolím dotváří Dylanovu skutečnou velikost.

Znamenitě napsáno a vystiženo, Tvá odpověď mě obohatila. U Dylana brála vždycky dost roli aktualita (i když se někdy blamoval, jako v případě – nepochybně jedinečné – písniě Hurricane). Tvé písně jsou jakoby komornější, drásavěji osobnější. Máš potřebu něco podobného reflektovat – nebo oslovuje Tě něco ve smyslu společenské, či dokonce politické aktuality tak, aby to mohlo být pro Tebe tvůrčím impulsem?

Všechny tyto aspekty tam jsou, i když nejsou zmiňovány přímo. Politická situace je pochopitelně odrazem společnosti, mentality jednotlivců, každého z nás. A ve svých textech se s ní vyrovnávám stále. Těch obrazů rozkládající se morálky, podivné zášti, velkohubosti a směšného házení viny na mrtvé, nepřítomné či bezpečně vzdálené. Pokud Jakub Deml v kronice městečka Tasova píše, že tento národ zkazila první válka alespoň na padesát let, a že špiclovství, udavačství, úplatky a propěchářství narůstají zde do obludných rozměrů, mám pocit, že i po uplynutí dvojnásobného času stav přetrvává. Ale na druhou stranu. Jsem optimista. A všechny mé básně, texty obsahují motiv naděje. Otevřené cesty. Ale jednu báseň z loňského roku si neodpus-tím přiložit.

poslední lopata a skrze trať pryč pach tlení v záplatách lihem nasáklej strýc

v zorníčkách plamínky hrudník, spíš plec zájezdní dožínky a sakra prostorná pec

kohout ho sleduje kohout ho zná zobanem zraňuje v celém domě je tma

vítejte mezi nás! to u nich pes chcíp! luxusní kostičas vzhůru na zrůdný trip!

tvář plnou laloků v mozku zrudlý zip opička po boku žvatlá že už je líp

kohout ho sleduje kohout – náš druh zobanem zraňuje v celém domě je puch

stvoří z matrojšek číši z pigí pravý čínský čaj z domova Říši z kostí klisen stáj

zbývá si pořídit východní byt přislíbit, políbit ... tak co budem pít?!

kohout ho sleduje kohout ho zná

dokud ho zbožňuješ bude tě rvát

Ten text se mi líbí. Je neobvyklý, jak už to u Tebe bývá. Zvláštní metaforika, úzkost, poezie, klid. Píšeš, či napsals někdy něco, co nezhuďebnís či k hudbě vysloveně nenapsals? Báseň? Něco prozaického?

Básně stále. Pravda, řadu z nich jsem po několika letech zhudebnil, ale prvotním impulsem u nich byla potřeba se vyjádřit slovy. Vzhledem k tomu, že příliš nepociťuji potřebu nic ze svých věcí zaznamenávat a nechávám jim absolutní prostor při živě

INZERCE:
 Tel.: +420 542 210 46 info@jacobbrno.cz Brno, Jakubské náměstí 7

prezentaci, mám většinu pouze v podobě rukopisů na různých útrzcích papírů. V případě písni jsem zatím přistoupil pouze k nahrání kooperací, které pro mne znamenaly něco, co živě nedokáží běžně provozovat. Album s Tomem Vtipilem bylo zhmotněním mé lásky k elektronice, hluku. Živě nedovedu tuto vizi lidem předat a tak byl záznam přirozenou cestou pro vyjádření. Básně jsem občas propašoval do svých vystoupení, kde jsem je alespoň zrytmizoval podupáváním, nebo je přímo zakomponoval do písně neumělým přednesem. Ale byly to pouze drobnosti. Bez koncepce, vzešlé pouze z kouzla okamžiku. Po loňském Krákoru se ale na mne začalo obracet tolik lidí s dotazem, zda jsou moje texty a básně někde hmatatelné, že jsem se rozhoupal a alespoň několik básní umístil na internet. Což ale jen zvýšilo další počet dotazů. A tak jsem se před několika dny domluvil s Honzou Bartoněm na vydání své knižní prvotiny. Výběru básní z let 1997–2017, jejichž jednotlivím prvkem je motiv cest a odchodů.

Kooperace s Ears&Wind Records je mi obromně sympatická a Tvé rozhodnutí vydat knížku je velice pozitivní. Ale Tvůj záběr je široký. Cítím, že i divadlo Tě fascinuje. Zřejmě nejspíš asi v oně „kabaretní“ rovině. Co Ti samo divadlo – když pomínu poezii, literaturu, muziku – dává, čím Ti dává prostředky ještě k něčemu dalšímu (vyššímu třeba)? K čemu konkrétně?

Vizuální způsob vyjádření je pro mne zásadní. Vzrušující. Miluji estetiku plakátů, koláže, typologii. Architekturu. Film a divadlo. Od malička jsem s divadlem koketoval, připravoval se na zkoušky na Damu a Jamu, absolvoval je, seznámil se s řadou úžasných lidí. Tu cestu jsem ale nikdy nedokončil. Ve stejnou dobu jsem najel na nekonečný mejdan spojený se vznikem Vražd v Čínské čtvrti. A ambice divadelního herce bohatýrsky zalil vínem, bourbonem a pivem. Se vši vervou. Po několika letech ale herecké geny začaly znovu najíždět a já si uvědomil, že v rachotu psychedelic blues je nedokážu příliš využít. Gestikulace, pohyby, změny frázování v rámci písni. Šepoty i výkřiky. Přesně to, co máme spojené právě s kabaretem. Začal jsem tedy jezdit znovu jako písničkář. A naprosto mne to pozřelo – ta možnost i drobným zkřivením postoje, změnou barvy hlasu a frázování, pohybem zesílit dojem ze slov, překrucovat jejich význam. Dalším a přirozeným prvkem bylo využití prostředí. Každě si říká o jiný přístup. V baru kinosálu rozhodně najedu na jinou vlnu než na ulici, či ve sklepě. Nepatřím k těm, co využívají při vystoupení rekvizity, projekce, převleky. Přestože tyto prvky jako divák miluji a užívám si jich u umělců, kteří je mistrně využí-

vají, nejsou pro mne přirozené. Snad bych je ani neuměl správně využít. Pro mne je důležité, abych dorazil na místo vystoupení. Pak už je vše jen na hlase, kytáře, atmosféře a výrazech. Pravda, je v tom i mírná schizofrenie, když člověk touží všechnu tu temnotu, šaškovství, víru a až paperbackové hrdiny vykreslit sám v pár minutách. Ale je to přesně to, co mne vábí. Ta směs pokleslosti, strachu, nadhledu, sexuality, víry, napětí a touhy jít dál. Pokračovat vlastním stylem chůze v krajině, kam mne jako malého kluka zesláblého horečkou kdysi vrhl Otakar Vávra svým zpracováním Krakatitu, a kam mne následně v pubertě lákal E. A. Poe, Ladislav Sutnar, David Lynch, Jindřich Štyrský, Ladislav Klíma. Hledal jsem svůj způsob vizuálního vyjádření toho světa. Je to v mém případě naprostý minimalismus. Ale pro mne přirozený, čistý.

Tak to jsme Tvé formy „performování“ probrali opravdu důkladně! Moc ti za to děkuju. Uzavřel bych asi pro tuto chvíli nejspíš otázkou obecnější: Živá kultura dle mého soudu brozně ustupuje a rozplývá se v individuálním odcizení a samotě mnoha druhů a odstínů. Komunkačních možností spousta, a izolace člověka od druhého jako by narůstala. Máš nějaké plány ve svých vlastních veřejných vystoupeních, či případně fixovaných nahrávkách? Nebo – máš nějaká obecnější doporučení, postřehy, náměty (třeba pro ty, kteří jdou po nás)? Jsi mladík, ale čtyřicítka se už taky přeboupla. Co v tomto smyslu – v oblasti tobo, čemu se říká „živá kultura“ – ve společnosti schází, a čím tím pádem trpí (morálně, politicky, ekonomicky...)? Vystihl jsi to naprosto přesně, Eriku. Na kvalitní tvorbu narážím mezi mladou generací stále. Jen způsob setkání s ní se mění spolu s vývojem civilizace. Ve většině případů je to v okamžiku, kdy se mi alespoň na okamžik podaří střet s některou z mnoha kulturně-sociálních komunit. Snad je ta izolace určité obranné vymezení vůči všepojímající globalizaci. Tvorba a živá prezentace pouze v okruhu nejbližších. Jenže i těchto setkání je stále mén. Pak přichází fenomén síťových samotářů. Skladby šířící se internetem, u které je primární ve většině případů právě zprostředkování poslechu. Většinou se mi pak stává, že když někoho z těchto autorů oslovím s dotazem na možnost koncertního vystoupení, dostane se mi odpovědi, že živě nehraje. Jejich tvorba je skvělá, hodná poslechu i šíření dál, inspirativní. A přístup k ní odlišný od mého. Pro mne je naopak přirozená právě ta živá prezentace. A toho se rozhodně budu držet.

Výborný závěr. Necháme to tak. Díky za rozhovor!

Otázky – j.e.f.

Hostel Jacob

Ať už Vás uchvátí naše skvělá poloha, osobní přístup nebo jedinečné skloubení tradice a moderny, jedno je jisté – už nikdy nebudete chtít jít jinam.

Sépiovou kostí: Vilma Galadriel

4. listopadu 2017 se v brněnském klubu Paradox uskuteční Československý večer s předáním ceny Petra Bohunovského. Verše svých kmenových autorů bude mimo jiné prezentovat vydavatelství Koleno, svou sbírku „Rozptýlené světlo“ pokřtí Vilma Galadriel. Jednou poslala svou poezii „renomovanému autorovi“, odpověď jí: „Proboha jen nepište poezii...!“ Vilma dbá tedy jeho rady a nepíše poezii a jak říká: „píši básničky!“

Vilma Galadriel, foto: Petr Cicálek

VÁNOCE

Země rozsypaná
mezi cukřenkou a víčkem.
Obalit stromy na zimu
nebo se zastavit...

Na míse vadne touha
po blízkosti.
Jehličí opadává
do skutků
milosrdenství.

Zavřít oči
a nechat se pohladit
cestou k veselosti...

11/2016, pro Noc básníků

xxx

Procházíme volně
Procházíme vším, co chceme.
Ani se neotočíš...

Překvapí mě plavé obilí,
Nemohu se vrátit.
Spojí se to, co pramení...

Za okny se stmívá
A poutníci usínají.
Železný oheň sálá...

Oharky praskají,
tulí se jako kočky
za komínem noci...

11/2016

xxx

Každý den krájíme kousíčky jedu,
nakrmit mozek, žaludek, pohlaví...
někdo ti namaže pusu zbytkem medu
a srdce se pod ledem roztaví...

Každý den chystáme pastičky osudu,
ulovit obrysy, tváře, postavy...
večer se rozplyne beze slov, bez studu,
hlavně ať přežijem ve zdraví!

26. 1. 2017

xxx

Blížíš se oklikou,
Odkud vane vítr.
Pár taktů s pomlkou.

Budeš mi zase hrát,
Až zavřou všechny tváře.
Teď neumím se smát.

Sedíme spolu v zátiší
Za rámem plným prasklých suků
A s horizontem ve výši.

Třezalkové houští
Vyrůstá z mlhoviny.
Loď přístav neopouští.

6. 9. 2015

xxx

Dušičky...
Nenarozené děti,
světýlka v neznámu.
Kolik jich tam máš, mami?
Přemýšlíš.
Jen jedno.

A tisíce dalších
čekají na objetí.
Nikdo je nelíbá,
nerostou tam květy.

Světýlka blikají...
Kam na hrob zajít?
Kam kytku položit?

Kde svíčku zapálit?
Nelze.

Jen uvnitř v tobě
duše se těší na setkání...
Najdete se?

10/2015

U VŠECH SVATÝCH

U Všech svatých,
v brněnské hospodě
vedle pohřební služby,
svaté obrázky – nesvatí hosté.
opilecké duše
se tu cítí povzneseně,
v takové vzácné společnosti.
Možná si taky říkají,
že v pivu najdou svatost
nebo radost
nebo utopí svůj žal..
A tak pijí dál.
U svatých obrázků
přemýšlí nad životem.
A Maria se usmívá
a myslí si své.

Na zahrádce se ještě kouří
a děti si hrají na písku.
Ale když přistává vrtulník
do nemocnice u sv. Anny,
přiběhnou k plotu
a zvědavě se dívají,
koho to vezou.
A všichni svatí orodují
za toho nešťastníka,
ať to přežije.
S dospělými už to ani nehne.
A štamgasti si řeknou,
ještě to nejsem já,
ještě nejsem na radě.
U Všech svatých,
v brněnské hospodě
vedle pohřební služby.

*2. 9. 2017 u Skaláka,
pro Mikybo Poetic band*

ze sbírky Rozptýlené světlo

Krajní okénko: Úplně jiná krajina

O čtyři tisíce kilometrů jihovýchodně dál od Brna je úplně jiná krajina. Začasté poušť. Poušť, ze které nelze odtrhnout oči, která na sebe nechá zírat, protože na ní nic není. Touha si poušť obléct jako kožíšek, nosit ji v hlavě nebo u srdce, aby hrála, vydrží omezeně dlouhou dobu a z této krajiny, těchto měst a budov se dá snadno přesvědčit o tisícileté dokonalosti umu prchání před sluncem pouště, který dal vzniknout jednom z prvních zahrad. Jsme v Íránu, kdysi Persii.

Toto důsledné vymezení se poušti k nám přes tisíce kilometrů a let v ozvěnách doléhá v různých slovech podobných slovu paradise, jehož předchůdce v perštině znamenal ráj za zdí. Peršané vytvářeli v poušti úplně jiné krajiny. Jedna z pověstných je zahrada Bagh-e Fin – světové dědictví – blízko města Kashan. Tato zahrada se pouštní krajině jasně vymezuje zdí, ale zároveň se

Černá kronika: Marek Šimůnek

Nemám rád okázalá gesta, oslavné nekrology a kostelní plačky. Marek byl hudebník tělem i duší. Skladatel, textař, hudební pedagog a především skvělý kytarista. Učil v hudební škole hru na kytaru a vychoval mnoho kytaristů. Je autorem knihy Technika hry na elektrickou kytaru. Marek Šimůnek se nestyděl prosazovat hudbu, na kterou nebyla společnost úplně zvyklá. Někdy kolem roku 1980 založil kapelu INDEX Y. Hudební kritici je nazývali čeští Rush (kanadská rocková kapela). Vyšlo jim asi 6 singlů u Supraphonu a Českého rozhlasu, ty však celkem zapadly. Že to nebyla žádná „béčková“ muzika,,,,, svědčí to, že s nimi občas vystupoval i Radim Hladík. Stěžejním rokem pro Marka byl rok 1996, kdy založil kapelu Last Minute. To byla hudba jeho gusta, těla i ducha... Od roku 2013 působil také v kapele Svatopluk.

*Miky Marusjak
foto: Vladimír Lábus Drápal*

R.I.P.

Osiřelá kytara / smutně stojí v koutě / Jo hochu /na velkej mejdan zvou tě / Mejla s Krylem / a Radim Hladík / Tak Marku / ve společenství milém / polaskej hmatník / rozbal to a hraj! / nyní již jen bude / jak jsi zpíval se Svátou / Havaj Havaj Havaj

Měsíční noviny

na ni napojuje pupeční šňůrou pramene Soleymanieh, který vyvěrá kdesi v horách za zahradou. Tento pramen napájí samospádem všechny vodní hry, bazény a kanály v zahradě. Vlastnosti pramene se přenášejí do podoby zahrady. Udává výšku bazénů, vydatnost fontán. Voda je základním elementem a vodítkem v perské zahradě. Důležitý je její zvuk, který sám o sobě osvěžuje, její zrcadlení a její chladivost. Mistrovství práce s vodou je vidět v Íránu na každém kroku. Írán nebyl vždy islámskou zemí. Dávným náboženstvím Peršanů byl Zoroastrismus, který hlásal prorok Zarathustra a jehož vyznavači uctívají přírodní živly. Nepohrбívají do země, aby nebyla znesvěcena, mrtvé nespalují, aby nebyl pošpiněn oheň a vzduch. Na znamení úcty k těmto přírodním živlům dělí vodními kanály zahradu na čtyři části. Cachtat se v nich smí pouze děti, dospělé od doteku vody a modrých kachlíček vyhání zřízenci v hnědých uniformách. Vodní kanály se střetávají v těžišti zahrady – v pavilonu Safavid. Zde je člověk ponejvíce osvěžen. V jiných perských zahradách je chladivé působení pavilonu s vodou umocněno věžemi, které lapají vítr a svádí ho k bazénu, čímž jej ochlazuje. Touto zahradou procházely dějiny. Svůj konec v lázních, které jsou součástí zahrady, našel Amir Kabir. Toto jméno musí v každém íránském městě nosit alespoň jedna ulice. Amir Kabir byl íránský reformátor a v první polovině 19. století významně přispěl k modernizaci země, za což byl rok vězněn v zahradách Bagh-e Fin a nejspíše zavražděn. Místo je také spjato se Třemi králi, kteří nesli dary Ježíškovi. Podle některých zdrojů od Kashanu vyráželi na svou pouť. Zahrada je v přímých liniích, uspořádaná, klidná a přesto se v ní dá ukrýt. Všechny linie jsou zdůrazněny alejemi stromů, údajně starých pět set let. Jsou to cypřiše s kůrou připomínající spíš kůži než borku. Jejich větve zrcadlí bazény s barevnými rybkami. Je to místo, kde je člověku všechno jasné.

Ta Pájka

Úhly pohledu: Konflikt generací

Současný střet generací už výraznější být snad ani nemůže. Mladí novináři a osobnosti dnes a denně označí dalšího bílého stárnoucího muže, který už je za zenitem a svým patriarchálním macho pohledem již nerozumí dnešnímu světu. Ale co když se ta nová generace mylí? Co když měl pravdu „macho“ Magor, který sice sprostě řval, prskal, nešel pro ránu daleko, ale už tehdy si uvědomoval nebezpečí Ruska, zatímco téměř nikdo z nás netušil, že hnutí Ne základnám je financováno Ruskem? Co když je mimo feminista Kamil Fila, a ne zesnulý Ludvík Vaculík, do kterého se Fila tak často navážel? Vaculíkova Sekyra z roku 1968 se stále čte. Kdo si bude číst Filovy recenze za 50 let? Toho muže, který si dnes myslí, že je tak in? Ondřej Štindl, slavný novinář a spisovatel, se na Facebooku ptá, kde bere dnešní levicová mládež tu jistotu vlastní neomylnosti, s níž nálepkuje své názorové oponenty? Co když za pár let přijde nová generace, která je označí za fašisty či cokoliv jiného? Diktátu nálepek nelze uniknout. Znemožňuje diskusi.

Tento týden otřesná skupina Těžkej pokondr „vyfakovala“ svého ředitele (Frekvence 1) v přímém přenosu, protože byl připosranej z Babiše (majitele F1) a nechtěl pozvat novináře Kmentu. Kdejaký intelektuál pohrdá Pokondrem či Tomášem Klusem, ale jejich kritika Babiše a Zemana je stokrát účinnější, nežli intelektuála, co píše do jakési nečtené tiskoviny. Pánové z Pokondru se šli obhájit do internetové televize DVTV. Pokud si však debatu divák pustil, dozvěděl se velmi málo. Ostatně, základní informaci jsme se dozvěděli již z titulku: pánové končí kvůli cenzuře hostů. Místo informací jsme dostali dvacetiminutovou hádku mladé moderátorky Emmy Smetany (ová byste u ní hledali marně) s Ondráčkem z Pokondrů. Střet generací v přímém přenosu. Ondráček byl hrubý, tykal, skákal do řeči, ale obhajoba jeho činů byla naprosto pochopitelná a logická. Dávalo to smysl. Emma se celý rozhovor snažila převzít kontrolu, skákala do řeči, rejpal a naprosto nemslysných situacích. Jako by se podle manuálu naučila, že novinář má být ostrý, ale ona byla ostrá v naprosto nevhodných a nemslysných případech. Celý rozhovor se tak stal jenom soubojem pohlaví. Boj staré patriarchální generace s nastupujícím ženským mládím. Za sebe musím říct, že je asi jedno, kdo zvítězil, zdali stárnoucí macho nebo mladá moderátorka. Prohrál totiž divák.

Vojtěch Landa

Filmové okénko: Švankmajer vs komunismus Konec stalinismu v Čechách

Švankmajer (jehož nejsilnějším úderem je pochopitelně surrealismus) versus komunismus. Po dlouhém zápase trvajícím více než 40 let (film je z roku 1990) vítězí Švankmajer knock-outem v posledním kole, gratuluju. Perličkou navíc je fakt, že tohle pohřbení jeho věčného nepřitele, který mu léta házel klacky pod nohy, natočil za peníze ošklivých „západních kapitalistů“ (jedná se o britský film). Vždycky, když lituju všechny ty zmařené talenty naší kinematografie, co se upili či utrápili (Schorm, Juráček, Radok, Havetta), vzpomenu si na Švankmajera. Ten to ustál, nikdy neklesl k zemi a já si ho za to obrovsky vážím.

Pískovna (2004)

Marný sen o vyhnání posledního komunisty z Čech

Dnes bude řeč o Tv filmu Pískovna Vladimíra Michálka. Michálka mám moc rád a zde navíc myslím nejde o selhání jeho, nýbrž Křižanovo (scénář). Křižan byl velký moralista, v osudovém easternu Je třeba zabít Sekala to nevadilo, žánr tomu vyhovoval, tady už to ale vadí. Snaha o hlubokomyslný symbolismus je příliš okatá, křečovitá a až kýčovitě hollywoodská. Mladá generace přebírá otěže a symbolicky vykopává komunisty ze své půdy, poťazmo z republiky. Pokud jste film neviděli, tak vám osvětlím, že dědička Eliška se jde přihlásit o zabavený majetek a musí ze svého pozemku dostat starého komunistu, který jí všelijak škodí. Jaká krásná pohádka, jako by vypadla z nálad bezprostředně po roce 89 (Je možné, že scénář Křižan napsal daleko dříve). A teď

se podívejme, jaká je situace pár let po vzniku filmu. Komunisté nejsou otrávení důchodci, ale v parlamentu (brzy budou nejspíše vládnout), anebo vesele podnikají a lidé jako mladá Eliška většinou rezignovaně nechodí k volbám a opíjejí se někde slivovicí. Ach ty pohádky, ach ta naivní víra v novou, lepší generaci.

Vojtěch Landa

Na vlně hořícího psa: Část desátá – Labuť

„Když jsem byl malý kluk, maminka mi říkala: „Nedívej se do slunce, nebo oslepněš.“ A tak, když mi bylo šest, jsem se do něj podíval. Ach ta bolest. Ach ta bolest…“

Marie těžce vstala a ztišila rádio. Pohlédla oknem ven na záplavu barevného listí, které vítr nafoukal na zahradu. Tyhle rozhlasové hry měla moc ráda, po poledni je poslouchala každý den. Ale ta dnešní byla moc smutná. Popaměti se natáhla pro zástěru, nejdříve si jejím cípem utřela koutky očí, pak si ji uvázala kolem pasu a začala sklízet ze stolu. Dva hluboké talíře na sebe, do nich jednu lžici, vidličku a nůž. Poté vzala plastovou prostírku, opatrně, aby kousky jídla nespadly na podlahu, vyklepala ji do koše a otřela mokrou houbičkou. Vyšívany ubrus na stole zůstal čistý. Nádobí hned po umytí otřela do sucha a dala na své místo do kredence. Teď měla chvíli pro sebe. Jen aby se nezhoršilo počasí, než se vzbudí. Pohled ven ji ujistil, že dnes ještě pršet nebude.

Dveře do kuchyně se otevřely a v nich se objevil Karel. Bosý, rozešpalý, oblečený v pyžamu, mhouřil oči na protější stěnu a hledal hodiny. Něco na zdi mu je vzdáleně připomínalo, ale nebyl schopen poznat, kolik je. Opíral se o futra a začínal být lehce nervózní. „Už jsem vzhůru,“ prohodil směrem k oknu, kde tušil Marii. Nevnímala ho. Seděla na židli, ruce sepjaté v klíně, v tváři klid. Oči hleděly na přicházející podzim. „Už jsem vzhůru,“ opakoval roztřeseným hlasem. Snad je tady, snad mne slyší, pomyslel si. „Já vím, Karle.“ Bolelo ji celé tělo. Půjde se s ním projít. Jako každý den, pokud neprší. Sám by se již ztratil. „Už tady stojím dlouho,“ řekl polohlasně, spokojený, že ho slyšela. „Čaj máš na stole. Zajdi si na záchod a oblékni se, půjdeme ven. A nezapomeň zvednout prkýno,“ protáhla se kolem něj a vystoupala po schodech do patra, kde měli ložnici.

Spala v ní již sama. Pět let. Pět let od Karlovy poslední mozkové příhody. Zvykla si. Vsoukala se do vycházkových kalhot a teplého kabátku. Ještě letmý pohled do zrcadla a pak seběhla dolů za Karlem.

Seděl nahý na posteli, pyžamo zmuchlané pod polštářem. Bezradně se škrábal na bradě. Věděl, že má něco udělat, ale nemohl si vzpomenout co. Určitě brzy přijde a pomůže mu. „Karle, ty mne jednou utrápíš! Copak jsi zapomněl, že se máš obléknout? Vždyť víš, že jdeme na procházku!“ povzdechla si. Ze skříně mu podala prádlo a pomohla mu do něj. Zip u hnědé bundy mu zapnula až ke krku, učesala mu zbytky vlasů, na hlavu nasadila čepici a odvedla jej na židli do předsíně. Obula mu boty a do rukou vložila vycházkovou hůlku. „Chvilí tady prosím v klidu sed', než se obuji. Hned půjdeme.“ V rychlosti ještě vběhla do koupelny, do kýblu napustila teplou vodu, přidala saponát a setřela počůrané prkýnko a podlahu. Nemohla vidět, jak se Karel marně snažil zabránit pláči.

Došli k městskému rybníku a usedli na nejbližší lavičku. Voda od nich byla kousek, snad jen metr. Byli sami. Jen uprostřed vodní hladiny bylo hejno kachen a pár labutí. Rozhlédla se kolem sebe, jednou, podruhé, jako by o něčem přemýšlela. Otočila se ke Karlovi a dívala se mu upřeně na pravou polovinu tváře. Na tu polovinu, která již ztratila část mimiky. Co kdyby přeci jen… Pak ucítila jeho ruku na svém stehně. „Jsou tady?“ zeptal se. „Ano. Jsou,“ odpověděla a s úlevou zaplašila podivné myšlenky. Z kapsy kabátku vytáhla papírový sáček, plný usušeného chleba pečlivě nakrájeného na malé kousky.

„Určitě připlují, až zjistí, že jsi jim zase něco donesl.“ Dala mu sáček do klína a Karel z něj pomalu a s rozmyslem vytáhnul první kousek chleba. Chvilí jej držel v prstech a pak jej hodil před sebe. Chléb neslyšně dopadl na hladinu. První kachna se vydala směrem k místu dopadu. Dvě labutě zůstávaly stále uprostřed rybníka.

Už si nevzpomínal, jak se s Marií seznámili. Teď se jen snažil soustředit na to, aby mu chléb vydržel co nejdéle, dokud mu Marie neřekne, že připluly i labutě. Protože na ně se těšil, až uvidí aspoň jejich stíny. Zrak mu již dlouho nesloužil a poté, co se mu před pár lety udělalo tak strašně zle, nikdy už pořádně neviděl. Už si nevzpomínal, že Marie bydlela v nedostavěném řadovém domku, čerstvě rozvedená matka se dvěma dětmi. V domku s velkou tújí před vchodem, kolem které projížděl každé ráno autem do práce a odpoledne zpátky domů. Tehdy byl také rozvedený a jeho dva dospělé syny dávno pohltil vír velkoměsta. Pak když se jednou v zimě vrátil z práce, uviděl mladou ženu, jak se s malou pilkou snaží přerezat kmen zlomené túje, která nevydržela nápor sněhu. Už si nevzpomínal, jak si on, uznávaný architekt, klekl v obleku do blátivé břčky a ocaskou po hodinovém zápasu kmen přerízl. Za týden spolu šli na kafe. Za pár měsíců se k ní a jejím dětem nastěhoval. Za dva roky se vzali a za další rok spolu měli dítě a mezitím dostavěli dům. Už si nevzpomínal, jak začal mít v práci problémy, protože nedržel hubu jako ostatní. Jak ho to frustrovalo. Jak většina jeho spolužáků emigrovala a on, protože chtěl zůstat tady, musel neustále odhazovat klacky, které mu soudruzi házeli pod nohy. Už si nevzpomínal, kdy mu začala vadit její pořádkumilovnost, kdy mu poprvé vylétla ruka, a Marii udeřil. A jak ji časem začal řezat častěji a víc. A kolikrát ji shodil ze schodů. Už si nevzpomínal, kolikrát ho Marie prosila, ať ji aspoň nebije před dětmi…

„Už připlouvají, Karle,“ šeptla Marie a láskyplně pozorovala blížící se labutě.

Karel se zarazil. V levé ruce třímal prázdný pytlík a pravou rukou si vkládal do úst poslední kousek chleba. „Pár kousků jsem vám ještě nechala,“ usmála se smutně Marie a do dlaní mu dala zbytky, který se jí vysypaly ze sáčku do kapsy. Usmál se radostně jako dítě. Chvilí počkal, pak vstal a všechen chléb naráz hodil do rybníka.

Byla již tma. Karel spal ve vedlejší místnosti a Marie za stolem s brýlemi na očích, ruce pod kuzelem světla, zašívala ponožky. Pořád přemýšlela nad tím, kde v životě udělala chybu. Obyčejná zdravotní sestra, ale matka, která by pro své děti udělala vše. Jak ten domov měla strašně ráda. Kolikrát se na ni v práci divně dívali, když si zapomněla zakrýt modřiny. Kolikrát si říkala, že od něj odejde. A pak, děti byly již dospělé, se konečně rozhodla. Opustí ho, nešťastníka. Věděla, jak se vnitřně užírá a že si veškerý vztek vybíjí na ní. Cítila, že ho má vlastně pořád svým způsobem ráda, ale že je již dost silná, aby začala znova. A pak ten telefonát a cizí hlas, že Karel leží ve špitále a že to nevypadá dobře. Váhala jen chvilí, než za ním vyrazila. Tehdy, ač skálopevně rozhodnutá, jej přece ještě nemohla opustit, musela mu pomoci, kdo jiný by se o něj postaral…?

Jaro dalšího roku přišlo nečekaně brzy. Dětem, které ji přivezly před dům, řekla, že se půjde ještě chvilí sama projít k rybníku. Černé šaty si nechala na sobě. Naposledy tady byli s Karlem před dvěma týdny. Když usedla na jejich oblíbenou lavičku, vytáhla z kabelky sáček suchého pečiva. První kousek dopadl na hladinu. Uprostřed rybníka bylo hejno kachen a jedna labuť, která se pomalu vydala k Marii.

Jeroným Nikdo

Recenze

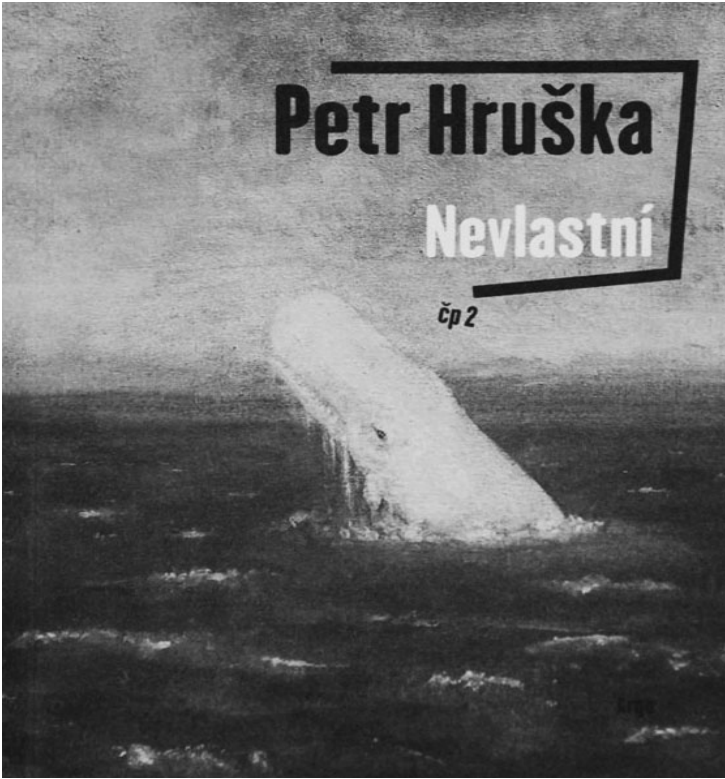
„Krásná Ostrava“ (Drobný pohled na poslední knížku Petra Hrušky)

Kdysi jeden básník řekl o vzácném editoru a legendárním „dělníku samizdatu“ panu Mojmíru Trávníčkovi – který byl někdy okolnostmi spíše nucen vyjádřit se jako kritik či recenzent (ač mu to bylo vzdálenější než práce editorská) – že „pořád jenom chválí“. Rozumím tomu a chápu to stále více s přibývajícími lety. Je potřeba chválit. Nikoli sebe (jak mi kdysi kdosi radil, že prý to tak dělají v Americe a jediné tak lze dosáhnout „úspěchu“), nýbrž toho, jehož počiny jsou aspoň do jisté míry, v jistém ohledu výjimečné, původní, nefalšované či jinak neobvykle působící. Tentýž básník, zmíněný výše, se taky podívoval, mluvě s třebíčským kritickým solitérem Milošem Dvořákem, jak může tak kladně vynášet třeba Josefa Suchého. Ten mu však odpověděl, že „stále více si váží jakéhokoli záchrvěvu poezie“, proto ta vstřícnosti či tolerance k mnohému. Stejně je to se mnou.

Dostala se mi před několika dny do rukou knížka Petra Hrušky *Nevlastní*. Září novotou, svazeček sličný, vydaný prestižním nakladatelstvím jako druhý jeho svazek „české poezie“, pod ediční garancí Petra Onufera, známého m. j. z velmi zasloužilého a sympaticky vytrvalého okruhu Revolver Revue. Čistá sazba, nevelký rozsah, přírodní papír na obálce, příjemný do ruky. Výtvarnou stránku obstaral, pro Ostravu legitimní, Zdeněk Janošec-Benda, který, Bůh suď proč, svou výlučnost malby či kresby (či života?) označuje jako „jeskynní“. Moby Dick na obálce (z obou jejích stran, zrcadlově) mne mate.

„Na poplácávání po zádech musí zahynout každá kultura,“ prohlásil kdysi Magor Jirous a měl naprosto pravdu. Byl jsem jednou svědkem, v jednom klubu v Českém Krumlově, jak Magor tvrdě vytkl Kúčovi (Pavel Kučera – frontman kapely Bratři Karamazovi – pozn. jeř) – a byli to velcí přátelé! –, že nacpal do jednoho textu své písně jakousi politickou aktualitu, už ani nevím o čem. A nejen to. Hned sedl ke stolu, vyžádal si pár úctenek a hned na místě napsal krátký „varovný“ text Kúčovi jako glosu do novin Uši a Vítr, které jsme už tehdy vydávali. Kúča sám to nekomentoval ani slovem. Nevzpomínám si ale, že bych kdykoli později slyšel, že by politiku míchal do svého písňového psaní. A Kúča je stále tím Kúčou, jakým býval. Dodal bych, že ta příhoda zcela odpovídala Magorově přesvědčení, že politicum samo sebou dělá právě ta hudba a její (nový či jinak zásadní) modus, před nímž, jak zpívají The Fugs, „se třesou hradby města“. Tedy Kúča je Kúčou a Magor na pravdě Boží. Ale co s těmi, co zůstali?

Budu mít vždycky potíže s posuzováním tvorby Petra Hrušky. Tytěž pak s knížkou přítomnou, při níž navíc mám obavu, že se Petru H. poněkud pokroutila optika. Příliš domácké, příliš jakoby důvěrně známé, ač báseň dle mého soudu by měla především směřovat k obecnosti, ke zobecnění jakékoli intimity, která jen takto může přesáhnout kuchyňskou titěrnost. Poezie se bez silného gesta neobejde. A tady není. Zde upadáme, nahlížíme-li jinak než zevnitř – a jak jinak může čtenář nahlížet? – do malichernosti nebo i banality, v horším případě i do sentimentu. Nepíšu rád tyto řádky, jsa vázán velkým přátelstvím a velkou náklonností k autoru – ale npsat raději nic s tím, že to vlastně není důležité (tedy že poezie není vlastně důležitá), že se to nakonec všechno smíchá v jakési „kulturní“ všehochuti, kdy zkrátka o nic moc nejde? Ale právě že jde! Jde o poezii, na níž stojí celý můj život! Jde o poezii, jejíž kognitivní moc je pro mne nade všemi vědami o životě včetně historie. Skrze ni poznávám, skrze ni žiju, skrze ni se nořím do smyslu života všednodenního i do majestátu Posvátné liturgie. Pro mne nade vše platně píše oratorián F. W. Faber toto: „Nemůžeme si utvořit rozumový úsudek o hojnosti milosti, o počtu spasených nebo o vnitřní kráse jednotlivých duší, který by i rozumově měl nějakou cenu, dokud netvoříme svého oceňování ve světě modlitby.“ To platí jak pro kritika, tak pro tvůrce samého.

Hruškova poezie je ovšem existenciální. Zná sirobu života a marnosti lidského namáhání, nemá však něco, co bych nazval transcendentálním tíhnutím. Mně to vadí, chybí, jakkoli texty Petra H. rád čtu a obdivuji jejich základní „poetickou notu“, metaforu, řádné nesměšování konkrétního s abstraktním, kdy v básních jsou zpravidla zachovány „skutečné předměty“, zcela v duchu Poundova požadavku, že „adekvátní symbol je vždy samotný předmět“, jak to alespoň sám cítím a zažívám. V zázračnu byl stvořen člověk. A básník je vlajkonošem zázračna. Či alespoň pokorným nosičem, nebo i nechtěným hostitelem. Toto postrádání duchovního zázračna, přesahu alespoň sám pro sebe postrádám. Nejsem si jist, zda básnické tajemno a nedořečeno tuto absenci je schopno nahradit. Je to příliš a pouze jakoby lidské. Po čertech lidské, což nás uchvacuje, zvláště u poezie, která je nerozvěklá, nijak nenatahovaná jako falešný long drink, střízlivá a – lze-li něco takového o poezii říci – i věčná. Ty věci (poundovsky řečeno) přímo cítíme. Přímó je – i několika smysly současně – vnímáme. Ovšemže je v tom Ostrava! Ale žádný provincialismus a trapná okresní laťka. Poezie obecného a výsostného ražení konec konců, která, jak se domnívám, velmi dobře snese i překlad do jiného jazyka.

Navzdory předešlému nepomíjí fakt, že Hruška je básník důležitý. Nepíše naplano, ani naplano nepublikuje. Zde však, ve srovnání s jinými jeho sbírkami, je neúplný, zlomkovitý, stínový. Nemohu se zbavit přesvědčení, že čísla svazečku *Nevlastní* by se lépe vyjímalav celku nejméně dvoj- či trojnásobném. Jako by nám básník něco dlužil. Toť alespoň můj pocit – i očekávání.

*J. E. F.
Brno, Lískovecké terasy, 6. 9. 2017*

Petr Hruška, Nevlastní. Obálka a ilustrace Zdeněk Janošec-Benda. Vyšlo jako 2. svazek edice Česká poezie, kterou řídí Petr Onufer. 56 stran formátu 12,5×16,5 cm. Argo, Praha 2017

Pochcancák: Judeho pravěký film

„Pamatuju si jen lasičku na frndě“ řekla Beáta

Jako první tištěné médium na celém širém světě, jediné Uši a Vítr byly přímo u toho. Přímó v ohnisku dění, přímó na kopci Plešivec jižně od hlavního města, kde se točil pravěký opus v režii Jakuba Žida. Dříve zpěváka v kapelách Ginnungagap, Skrytý půvab byrokracie, dnes Typ Skršín. Autora řady filmů: Monology Adolfa Hitlera, Heilige Nacht, Demiurgos, Psychodeformátor a dalších.

Není radno stopovat se zbytkovým alkoholem v krvi, a když už musíte, snažte si alespoň najít střízlivého řidiče – tedy někoho, kdo je na hony vzdálen bulharskému kamioňákovi, kouřícímu jednoho jointa za druhým. Zdá se to jako logický základ pro bezpečné cestování, až na to, že v některých situacích prostě není jiného zbytí. My jsme takto s Beátou vyjely z Brna (už se značným zpožděním) na natáčení nového filmu Jakuba Žida. Cestu jsme naštěstí přežily, i shledání se zbytkem posádky v Praze, nákup zlisku v naprosto obskurním non-stop pivovarském obchůdku v Berouně, který byl zároveň i výkupem kovů a následné bloudění hvozdy a kamenitými stráněmi, které nás měly dovést na místo natáčení.

Bylo to místo krásné a trochu nebezpečné (Jakub si zlomil ruku, já si trochu pokrvácela u táboráku a předpokládám, že jiných

zranění tam muselo být vícero). Shledání s brněnskými a cizími hipísáky pomalovanými barvami a navlečenými do perí a kůží i efektní příprava kulis myslím každého hned přimělo svléknout se i v poměrně nepříjemném počasí do kostýmu a až do večera běhat bos. Ostatně úkol pro nás komparzisty nebyl nijak složitý, sedět u ohně, rvát si z něj pečené maso a vřískat na sebe pravěkou řečí naštěstí nevyžaduje příliš intelektální práce a dá se u toho slušně i tzv. vyliskat z pravěkých kryglů (super nápad). Autentičtější by byla asi konzumace zkvašeného ovoce, sušené muchomůrky červené či lysohlávek (pozn. nejsem ani odborník na paleodietu ani na toxikologii) – ale nemám pocit, že by tam něco podobného proběhlo. Za zmínku stojí spíš gastronomický experiment s živými červy, ze kterého se jeden z odvážnějších pralidí pozvracel.

Večer, když se již podařilo nashromáždit dostatek slibných záběrů, se Jakub vydal do nemocnice a většina členů pravěkého kmene do putyky, čehož jsem se neúčastnila, ale pravděpodobně to byla veselá akce. My u ohně dotočili pár scén, zahráli si na trampíky a pohádali se s manažerem Finské kapely, nebo jak se to vlastně jmenuje. Ráno začalo klasickou kocovinou, ovšem zmírněnou čerstvým lesním vánkem a nezvrhnuvší se v kolektivní pijatiku jen proto, že na místě nezbylo žádné pivo a jediný člověk, který nějaké mohl dopravit na místo, byl Fido, který si přesně podle očekávání vzal lahváč jen pro sebe. Tato pro některé tristní situace ale umožnila natočit scény šamanské a erotické, které budou jistě nejpůsobivější z celého snímku. Vzhledem k tomu, že nejsem dost Venuše, přináším postřeh z druhé ruky „Celou dobu nám někdo říkal, že na pravěké ženy jsme moc chlupaté. Někáká slečna si proto musela přikrýt frndu lasičkou“. Působivé vskutku. Poslední den byl ale hlavně dnem odjezdů, případně příjezdů. My ten náš stříhli ještě jednou přes pivovar a obchod se záclonami.

Tak třeba zas na promítání!

*Vanessa z pralesa
fotografie: Ivo Motl*

Povídka: Nábytek po rodičích

Když jsem ráno odcházel do práce, všiml jsem si, že u dveří mám nachystanou starou židli. Zlomila se jí noha a už mi pár týdnů překážela v bytě. Vzal jsem ji za opěradlo a vyšel na chodbu. Zamknul jsem dveře a odnesl ji do sklepa. Tam jsem ji odložil zase do jiného kouta, aby tam počkala, až budu ve sklepě dělat pořádek. Možná jsem i doufal, že nějaký pořádkumilovný nájemník ji vyhodí za mě.

Uplynulo pár dní a já bych si na milou židli ani nevzpomněl. Jenže když jsem zrovna večerěl fazole s párkem a četl si noviny, zaslechl jsem skřípavý hlas:

„Co jsi udělal s tou židlí?“ To se ozvala rozvrzaná válenda.

„Co bych s ní udělal, odnesl jsem ji do sklepa,“ odsekl jsem.

„Do sklepa? Proč?“ Vypadalo to, že má chuť si povídat.

„Protože se jí ulomila noha a jenom tady zavazela.“

Do toho jsem zaslechl hrubý a hluboký hlas stolu:

„Tak ona se ulomila? Sama jo? A kdo se na ní houpal tak dlouho, až to prasklo!“

„Copak tady aspoň u večere nebudu mít klid?“

Byl jsem odsouzen. S klidnou večerí a novinami jsem se mohl rozloučit. Okamžitě se do mě pustili jeden přes druhého.

„Je mi z tebe na nic, je mi na nic z toho, že se na mně cpeš těma upatla-nejma fazolema!“

„Do sklepa? Do té tmy? Co tam asi tak sama dělá, chudinka!“

„To je ten lidský vděk za to, že jim tak dlouho sloužíš!“

Chtěl jsem se bránit a tak jsem do toho vykřikl i svoji trošku:

„A co jsem měl jako dělat? Copak se asi, vy chytráci, dělá se starým rozbitým nábytkem? Prostě jsem ji odnesl do sklepa a při nějaké příležitosti ji vyhodím a pak si jednoduše koupím novou židli. Tak se to prostě dělá. To je ŽIVOT, holenkové!“

Do nastalého ticha se vložila skříň. Byla to stará dubová skříň po babičce, která v tomhle bytě stála už od začátku věků.

„Trochu víc pokory by ti neuškodilo, Tomáši. Jen si vzpomeň, kolikrát tě tvoje matka na té židli chovala. Tvůj otec na té židli sedával, když ráno pil kávu, než odešel s kastrólkem na dráhu. Strýc Karel na ní seděl a plakal, když zatkli Jindřicha. A ty ses pod ní batolil, když jsi měl plný plínky a maminka na tebe volala: Tomášku ty ses nám zase pokakal! Trochu úcty bys měl mít!“

No tohleto mi ještě scházelo!

Prostě jsem tam nechal ležet ten párek a fazole a šel jsem. Vím, možná jsem si měl víc dupnout, ale už jsem taková nátura. Došel jsem do sklepa a rozsvítil. Židle stála v koutě a mlčela. Byla uražená, jestli je to ten správný výraz pro židli s ulomenou nohou. Porozhlídl jsem se okolo. Jako v každém sklepě se zde válelo nepřeberné množství pokladů a odložených osudů. Z hromady starého nábytku souseda Karfika čouhala docela pěkná kulatá tyč. Vytáhnul jsem ji z té hromady. Vypadala docela příhodně. Byla sice natřena na bílo, ale dobrých rozměrů. Vzal jsem ji i s židlí do rožku, kde stál ponk s náradím. Změřil jsem délku a tyč pilou zakrátil. Pak už stačilo pár hřebíků a židle stála jako nová.

„Tak co, dobrý?“ optal jsem se.

Židle se neobtěžovala mi odpovědět. No jo, uražená ženská, pomyslel jsem si a vzal ji pod paži. Vítězoslavně jsem dorazil do bytu a postavil ji doprostřed místnosti.

„To nemyslíš vážně!“ ozvala se druhá židle

„Copak se dá s takovou hrůzou ŽÍT? Ta barva, ten tvar!“ přidala se třetí.

„Jak by se tobě líbilo, kdyby ti někdo ulomil nohu a pak ti jako protězu dal vrbový klacek od potoka?“ dodala čtvrtá.

„Víš, jaká v tom sklepě byla zima?“ pofňukávala první (ta postižená) a já byl rád, že mám jen čtyři.

Válenda zavržala, jak se zvedala k proslovu:

„To se ti teda povedlo!“

Musel jsem to co nejdříve utnout:

„Dobrá, dobrá, zítra s tím zkusím něco udělat. Teď už mě ale nechte las-kavě najíst.“

Prostě jsem podlehl. Co naplat. Klid doma je důležitá věc a já neměl od-vahu pouštět se do nějakých vleklých válek. Navíc jsem měl trochu špat-né svědomí. Přece jenom jsem se na ní opravdu houpal, když praskla. A hlavně, nemohl jsem vyhrát. Sami dobře víte, že pouštět se do boje s rozuřeným nábytkem nemá smysl a nechat ho zatrpknout, to se může v budoucnu taky pěkně vymstít. Párek s fazolemi jsem samozřejmě ne-dojedl. Nějak mě přěšla chuť. Když jsem potom ulehal do postele, snažil jsem se být opatrný a moc se nepřevalovat.

Druhý den ráno jsem vzal nebohou židli pod paži a vyšel z bytu. Na kon-ci našeho dvora, přilepená ke zdi zahrady, stávala odjakživa stolařská díl-na. Už jako malý kluk jsem tam rád nakukoval a číchal tu vůni pilin. Byla to stará dílna, kde staříčkým strojům kraloval ještě starší mistr Souček. V létě po obědě vysedával před dílnou, kouřil dlouhou fajfku a podři-moval. V zimě zase ládoval rezavá kamínka odřezky a s nadáváním od-hazoval sníh přede dveřmi. Než jsem tam zašel, odpáčil jsem ve sklepě ze židle tu provizorní nohu, aby se stolař nesmál mé fušerské práci. Zrovna byla zima, takže jsem Součka potkal před dílnou, jak s hekáním a nadá-váním prohazoval cestu k průjezdu.

„Dobrý den, pane mistr.“

„Himlhergot, to jim zase nahoře prdlo v dýni, že nás tak zásobují!“

„No jo, pane Souček, je zima. To se dalo čekat.“

„Prd čekat. Dvaadvacet let tomu je – to byla zima! Jenom dvakrát jsem viděl vločku a to ještě jednu doma na zácloňě. Od října do velikonoc ani Ň. Jenže po svátcích napadlo za jednu noc půl metru. Tramvaje nejezdi-ly, děcka nešly do školy a naproti u Šoupalů museli otevřít hned od rána, aby chlapi měli kde chlastat, když nešli do práce. Jenže pak to taky za dva dny slezlo a bylo z toho všude akorát sajrajtu.“

„Pane Souček, nemohl byste se mi podívat na tu židli.“ Zvedl jsem toho mrzáka, aby ho viděl.

„Co s takovým krámem starým…“

„Víte, nechce se mi utrácet za novou, tak jsem si říkal, jestli byste neměl nějakou nohu, která by k tomu pasovala.“

„Ježkovi voči, takový haraburdí, nechceš raději novou?“

„Víte, ono na té židli až tak nezáleží, ale já potřebuju taky na něčem se-dět, kdybyste mně k tomu mohl dodělat nohu…“ Přece mu rovnou ne-řeknu, co jsem si doma vyslechl. Cítil jsem se zbaběle. Já, dospělý muž. Dokážu se sám živit, s úřady jednám, již dlouho se holím a nad čelem mi vlasý řídnou. A přece si neumím doma zjednat pořádek.

„Ale aby to trochu vypadalo, tak to by musela být úplná restaurátorská práce…“ dupal Souček a převracel židli v rukách.

„Ne, o to nejde, pane mistr. Je to jenom provizorní záležitost, než si na-šetřím na novej nábytek. Nechci, abyste se tím nějak moc zatěžoval. Po-třebuju prostě jenom nějakou dobu mít funkční židli.“

„Dobře, Tomáši, mrknu se na to. Postav ji támhle ke dveřím, já musím ještě dodělat ten prokletej bílej hajzl.“

„Mockrát děkuju, pane mistr.“

S radostí jsem odcházel do zaměstnání. Pan Souček měl zlatý ruce a zlatý srdce a já věděl, že doma sklídím pochvalu. Jenže osud si s člověkem někdy zvláště zahrává.

Večer, když jsem se vracel domů, viděl jsem, že se v dílně ještě svítí. Zašel jsem tam. Mistr Souček seděl u kamen, pokušoval ze své dlouhé dýmky a četl noviny.

„Dobrý den.“

„Nazdar Tomáši.“

„Ták jak jste dopadl s tou židlí?“

„No jó, ta židle. Hele, támhleto si můžeš vzít. Nechal mi ji tu nějakej chlá-pek, co jsem mu dělal novej nábytek a já ji na nic nepotřebuju. Můžeš si ji klidně vzít.“

„Ale to přece nejde…“

„Ale jó, jde… nic mě to nestálo… zadarmo dostal, zadarmo dám. Je ještě dobrá. Je to fortelná práce.“

Koukal jsem se, kam mi ukazoval rukou. Stála tam bíle natřená židle, občas trochu poškrábaná, ale očividně v lepším stavu než většina mého nábytku.

Polkl jsem na sucho.

„A kde ja ta má stará židle?“

„Jo ta stará… pěkně hřeje, to víš, jasan!“

„Vy jste ji…“

„No jo, našťípal jsem ji a přiložil, co s takovým krámem. Táhle ti určitě líp poslouží.“

„Tak mockrát děkuju, pane mistr…“

„Není zač, Tomáši, až budeš něco potřebovat, tak zase přijď. A jak se má bratr? Co vaši umřeli, tak jsem ho neviděl.“

„Víte, my se moc nestýkáme… tak nějak…“

„To je špatný, krv by měla držet pohromadě.

No, kdybys ho potkal, tak ho pozdravuj…“

„Děkuju, určitě vyřídím.“

Vzal jsem novou židli a vyšel z dílny. Došel jsem do průjezdu. Neměl jsem odvahu vyjít schody nahoru a otevřít dveře. Odložil jsem židli zase do sklepa a vyšel na ulici. Vůbec jsem nevěděl, co mám dělat. Domů jsem nemohl a tak jsem zašel k nejbližší telefonní budce. Někde jsem našel číslo

Mikyho zápisník: Několik slov k Potulnému dělníkovi

Tak nám nastal podzim. Podivuhodný, zvláštní podzim. Politicky žhavý, meteorologicky chladný a deštivý. Pro houbaře po letech paběrkování velmi úspěšný. Houbařské žně bez kombajnů.

Zima přede dveřmi. Přituhuje! Politici se předhánějí ve slibech. Bilancují, nabízejí zlepšení životní úrovně, řešení jakéhokoli problému, sypou si popel na hlavu, plánují nápravu. Narovnání pokřiveného, vyrovnání se s minulostí a šťastné přímé, rovné vy-kročení k novým hvězdným zítřkům. Slíbí cokoli – výměnou za náš hlas.

V termínu 20. a 21. října se konají dvě důležité události. Potulný dělník v brněnském Pa-radoxu a volby v celé ČR. Každý z nás stojí proto před rozhodnutím, volbou: Jít-nejít na Potulného dělníka? Jít-nejít k volbám? Udělejme si chvilku času a pozorně si prostudujme programy (ty volební i program na Potulného dělníka). Podle svého nejlepšího svědomí zvolme variantu, která nás nejvíce oslovila. Tedy tu, jak bychom chtěli, aby to v naší zemi vypadalo. Jak se budou dodržovat lidská práva a občanské svobody, jak se bude zacházet s našimi penězi, našimi životy. Myslím si, že ta „nejsprávnější volba“ je neseďet doma na prdeli a zamířit do volební místnosti ve svém bydlišti a potom se večer kulturně vyžít na Potulném dělníkovi. Na rozdíl od voleb se můžete takto vyžívat dva dny, v pátek i v sobotu. Vaše účast bude platná, tedy po zakoupení vstupenky. Je zřejmé, že kování příznivci stran, na obou okrajích politického spektra zodpovědně, disciplinovaně k volbám přijdou. Do Paradoxu asi nezavítají, vyznávají jinou muziku, kulturu. A co my, návštěvníci Potulného dělníka? Zavítáme k volbám nebo budeme pouze nadávat u piva nad tím, co se v naší zemi děje?

Po sečtení platných volebních hlasů, se bude už jen schůzovat a zase schůzovat, obviňovat, hledat spojence, tvořit koalice, vyjednávat, ustupovat, neustupovat, intrikovat…

na bratra a zavolal mu.

„Haló?“

„Tady Tomáš, ahoj.“

„Nazdar Tomáši, dlouho jsem tě neslyšel…“

„Prosím tě, nemohl bych u tebe dneska přespát?“

„Co se děje?“

„Víš, je mi tak nějak… právě jsem byl na takové…

kremaci, dalo by se říct…“

„To je mi líto. Jasně, že můžeš přijít.“

„Díky, za hodinu jsem tam. Zatím.“

Tak jsem zavěsil. Podíval se nahoru do okna bytu a přemýšlel, jak to se mnou ještě dopadne.

Tom Odpad

U VRAT SKALÁKOVA MLEJNA

ve stojanu v kopřivách zrezavělé pochcané kolo s pokřiveným nosičem Možná kdysi na něm pošťák posel radostí a smutků rozvázel po vesnicích psaní Milostné dopisy s vyznáním lásky svatební oznámení pozdravy z dovolených přání k jmeninám k narozeninám k Vánocům

černě orámované obálky smutečních oznámení o úmrtí soudní obsílky s modrým pruhem Ve stojanu v kopřivách zrezavělé pochcané kolo nostalgická vzpomínka na doby dávno minulé U vrat Skalákova mlejna dvě nablejskaná auta s nápisy na bocích karosérie CELNÍ SPRÁVA POMÁHAT A CHRÁNIT! POLICIE Sešněrovanost doby v nových uniformách bez červených vejlozek místo obušků byrokratická nařízení a paragrafy Nové uniformy a místo smradlavých ponožek pronikavý zamořující oděr páchnoucí totalitou Nehceme nosit plynové masky! Volně svobodně dýchat milovat se radovat se a zpívat Magore ty to vidíš!

POVOLEBNÍ SCHŮZE

Věčné schůzování to je o nervy tajné hlasování kádrové rezervy Prostřené stoly akciemi kariéry disciplína staré školy uvnitř stranické voliéry V intrikánském maratónu po období pústu boj o čelo pelotonu předplatné osobního růstu Schvalovací dekrety pro nové funkce stravné a diety finanční punkce Bílá hůl nedočkavosti vyťukává kódy pro dešifrování pocitu vlastní zaslepenosti a kotrmelců povinného předstírání

Miky Marusjak

Podivuhodné necesty semenných příčin:

„Protrhávám vaječnou membránu, která mne dělí od sebe samého.“ (Cesaire Aimé)

Robert Graves se v knize Řecké mýty pokusil zrekonstruovat pelagický mýtus který zahrnuje báji o stvoření Ofióna bohyně Eurynomé, která povstala nahá z Chaosu. Protože Eurynomé nemohla najít oporu pro své nohy, oddělila od oblohy moře a začala tančit na jeho vlnách. Při tanci, kterým se pohybovala směrem k jihu, se za ní začal zvedat severní vítr, s kterým se dalo začít tvořit svět. Třením v dlaních stvořila z tohoto větru Ofióna, který se posléze začal ovíjet kolem božské Eurynomé a nakonec se s ní spojil. Z tohoto spojení vzniklo vejce všehomíra, které Eurynomé změněná na holubici vyseděla a které na její příkaz Ofión obtočil. Teprve pak vejce prasklo vedví a následně se z něj vylíhly všechny věci, které nás obklopují - slunce, měsíc, planety hvězdy, hory, řeky, stromy, rostliny a živočichové. Oba dva se poté usadili na hoře Olympu, kde Ofión rozzlobil Eurynomé tvrzením, že celý svět je jeho dílem. Ta mu poté vykopla zuby, poranila ho patou na hlavě a zahнала do temných děr pod zemí. Had Ofión se nějak připlazil do rány...

“V zemi ZA zrcadlem je holčička hadem: „Říkám vám JÁ nejsem Had!“ bránila se Alenka. „Povídali, že mu hráli!“ odbyla ji holubice opovržlivě. „Viděla jsem už nějakých holčiček, ale s takovým krkem ani jednu! Kdepak, kdepak! Ty jsi Had, to nezapřeš. Ještě tě mi budeš namlouvat, že jsi nikdy neměla v ústech vejce!“

Co je tady špatně?

Podle Grossetesta Bůh stvořil na počátku nerozprostraněnou látku, princip čiré potence, obsahující „semenné příčiny“. Zároveň též stvořil lux směřující do lokality potence. Procesem tzv. „multiplikace“ lux vytvořil prostor ve tvaru koule, který byl uprostřed hustší, kdežto na obvodu řidší a již neměnný. Z této vnější vrstvy, která představuje nebe a jeho neměnně svítící tělesa, se odrazilo lumen, dále zahustilo prostor v nižší vrstvě a zředilo vrstvu vyšší. Takto se vytvořily všechny sféry kosmu. Vnitřek je vřazen, je řádem. Je tím řádem zaneřáděn? Smí POHYB ještě být čím JINÝM, než smrštěním a natažením?

„Vše, co v sémologickém systému odlišuje znak, je tím co ho vytváří.“ (F. De Saussure)

Dopadlo to šťastně, téměř slastně. Detektivu Slámovi se vrátil HUMOR a ujistil podřízené bezpečáky, že je to bezpečný. Poslal je na svačnu a nechal se telefonicky spojit s agentem HUMOREM, jehož zašifrované číslo vystrchal z vnitřní kapsičky saka: „Poslyš, HUMORE, když tak svižně dribluješ mezi kategoriemi, tak mi vysvětli, zda vejce je či není maso a proč? A co SMETANA? Já, jakožto vegetarián jsem upadl do zmatku poté, co jsem během poslachu ‘Z českých luhů a hájů’ omylem klikl do dílčí dívčí internetové dis/kuse holčičí či či pod

hlavičkou MÁ VLAST/A, kde si dívky řešily problém: >Jsem vegetariánka a nevím zda při felaci polykat či ne. Není to maso?<

„Sleduješ plodná fóra,“ opáčil HUMOR, „jako zralá žena bych obhajovala stanovisko, že SMETANA maso není, ačkoli ve formě mateřského mléka dává masu růsti. U vejcí a vajec bych ovšem trvala na jejich nepoživatelnosti. Z hlediska ženské vegeteriánky bych se možná dopustila té chyby, že bych padla do pasti špatného humoru zmínivši se o spojitosti, nezpochybitelné spojitosti, mezi vejci, kuřaty a slepicemi a tedy také o spojitosti s kuřecím stehnem, tedy také vlastně s >kanibalismem< ve vyšším slova smyslu...”

„V jakém vyšším, co to slyším? Ve vyšším smyslu? Měl jsem za to, že Smysl není přenošený, že je v termínu a že semena masem nejsou? Prý do kategorie flákoty fláklí i med. To jsem z toho mad. Snad nejsem zpožděný? Prý je med zvrácený. To je opravdová detektivní zápletk a detektiv na stopě rozsévače je při/tom býlosavec snažící se rozlousknout tvrdý vegetariánský bílek a zajíst ten otazník semenáčkem...”

„Slámo, jsem z tebe vážně zklamaná, protože jsem si myslela, že už máš tu záležitost s vejci dávno vyřešenu. Vážně tě podezírám z toho, že si o večerech klidně míchaáš vajíčka a mně do očí tvrdíš, že bys vejce nikdy nepozřel. Dokonce si vzpomínám, žes mi to vážně asi před půl rokem říkal, bylo to před tím obchodem s vegetariánskými poživatinami poblíž třídy Vítězství. Teď si mne můžeš udobřit leda pěknou, ale vážně pěknou úvahou o pojmu rozlišování a především bych po tobě chtěla nějaké ty etymologické úlety, ale slib mi proboha živýho, že se už těch vajec netkneš.”

„Aby tě, Humore, husa kopla, koukej mi přestat šlapat na kuří oko toho volskýho. Jejda mane, to mne taky hned mohlo napadnout, že ti to někdo vysle/pičí, taková ptáko/vina, to jsem tedy v nepěkně nepřehledný šlamastice a etymologie VEJCE mě z byndry Freudovských symbolů beztak nevyseká – latinské ōvum je odvozeno z avis, což je PTÁK. Už je to tak, to je nám jasný i bez Freuda, vždyť slovo kokot (= kohout) znal už K.J. Erben, (když mu česnek narval do zobáku a družku odbyl jen hrachem), kokot se ztopořil z citoslovce koko, které označovalo penis už ve staré češtině a do té nově se dostalo z rusinštiny východního slovenska; koko (= sladkost) – něco takového je i v punkové angličtině - slovo ,cock’ pojmenovává stejným slovem jak penis, tak ptačího samce a rovněž i schoulení se do sebe sama, či stažení se do zámotku embryonálního kozelce se nazývá cocooning). Nechci tento hazard kvazietymologického surfování pře/hnat, aby mne to nespálchlo, ale co už natropím s tou bombo/niérou, zatracepený kokina, tím to začíná, ale co už, koko se s kokot téměř kryjí. Revolting Cock --- třikrát a dost. My vajíčkům říkáme vej-

ce z praslovanského aje. A je --- to – ve zdrobnělém tvaru ajbce, analogické s německým ei, staroinslandským egg, velšským wy. Tato slova pocházejí z indoevropského o(u)jo, jež se spojuje s indoevropským ajei – PTÁK. Pták se vztahuje k hnízdu, stejně jako vejce k pánvi. A to VŠECHNO proč? Pro slepičí kvoč. Vše se semlelo jen proto, že jsem namačkal dvě uvařené vejce do řepné vlákniny při výrobě užasně pomazánky značky ŘEPOVKA. Proboha, proč Aristoteles v Kategoriih neřešil míchaná vejce? Jak takhle ROZLIŠIT dar od nezdaru? Taková bazální otázka a on si dělá, jako že nic. A ty, Káčo, taky. Přece jsem se tě ptal pouze na ten bílek. Do onoho dis diskusního fóra jsem vešel omylem, to není fór, zavedlo mne tam kódové slovo ČESNEK ve vyhledávači. Jedna z debatérek se tam otazovala na per os přijatelnost (polykatelnost) spermatu v případě že ten její milený česneku jí, zda ten bílek není překořeněný? A teď babo radí! Jak mám nyní v té vaječné míchanici logických typů něco rozlišit? Snad by nám více řekla etymologie semene. Jsem z toho vážně vyfluslej a doufám, že to bude in-spirovanější...

Hmmm, vypadá to, že pojem SEMENO je odvozeninou řeckého výrazu σπμαντικός, sémantikos – od sémainó, obecně označuje séma, znak, znamení; semá, sebe sama – sémantika je teorie významu, který se dosahuje SPOJENÍM sémantických jednotek... [významu který se, jak známo, dohle/dává na různých úrovních tvarů, viz semenná výměna inter/netových tvorů: „Ahoj, já semeno miluji, kouřím toho svého denně, nejlépe ráno, stříká jako kůň, to miluji. Mám po tom krásnou pleť, chuť na sex, také po tom hubnu. Prostě jen samá pozitiva. Těším se na vaše názory. (Martina) --- Semeno je údajně velice chutné a hutné. Absolutně nechápu některý holky (vlastně jich je docela dost), který semeno prostě do pusy nevezmou, nebo ho plivou, natož aby ho spolgly. Jeho jemně nahořklá chuť a rosolovitá struktura spojená s tím mohutným tlakem, kterým se žene do úst z ejakulujícího žaludu je prostě skvělá!!! (P.) --- Já vám holky nerozumím, jak to myslíte? Proboha! (Danuše)”]

Kde zjistit, co je semeno za kategoriii? Aristotelés: „Semeno je člověkem v potenci jen tehdy, když je vloženo do jiné bytosti, a prodělá tak změnu.” --->Země vydala trávu a bylinu nesoucí semeno... I viděl Bůh, že je to dobré.< (Gn 1, 12) To je dobré, ne?

Výnalězavost HRA/NIC zná, je to vlezlá HRA – ZNAK, VÝZNAM, ZNAMENÍ, RŮŽOVÉ BRÝLE MÁMENÍ --- SEMENO JMÉNO, SÉMA, TÉMA, SCHÉMA, SEMENO, SIGNUM, SIGNÁL – jak je to dál?”

Na webu je sémantika důležitá především při tvorbě HTML kódu (resp. jeho nástupce – XHTML). Některá semena (sprá/vně elementy) v těchto jazycích mají přiřazen (určen) pevný význam a sémantika se za/bývá vhodným používáním těchto značek na příslušných místech. Představit si to můžete na příkladu věty, jejíž část je vyznačena tučně. Z hlediska séman-

tiky je tučný text významnější než zbytek věty. Výklady semenných příčin jsou teologickým popem a jejich konotace vskutku propastné. Výklad termínu apeiron mytografem Ferekýdem ze Syru ho posouvá k obrazu toho, co plodí – to gonimon. Podle Pseudo-Plútarchova výkladu Anaximandra (DK 12 A 10) je v termínu gonos chápán jako „semeno času“. Interpretace plodivého semene času předkládá obraz biologického chápání vzniku světa jakožto živého tvora. Opírá se o podobnost mezi semenem a zárodkem obaleným plodovou blánou, či přímo o podobnost s orfickým vejcem. Porovnává tyto paralely s dalšími zprávami o Anaximandrově kosmologii, jež hovoří o kůře nebeských kruhů, které daly vznik Slunci, Měsíci a hvězdám, v semenným principům (tzv. zárodečné principy), tzn. že příroda obsahuje jakési klíčky, zárodky, podobné oduševnělým semenům, které řídí a determinují své následné rozvíjení. Augustin chtěl těmito principy vysvětlit a sjednotit biblickou výpověď, kde Bůh stvořil všechno na začátku času, s faktem pozorování, že existuje progresivní vývoj v přírodě, u biologických forem počíná početím. Augustinovo vysvětlení, že Bůh sice stvořil všechny věci na začátku, avšak některé aktuálně a jiné potenciálně, přičemž stvoření vložil do čtveřice elementů jako zárodečné principy, které se později vyvíjí v dospělé tvory, podobně jako se semeno vyvíjí ve zralou rostlinu. Augustin říká, že všechny věci byly stvořeny na počátku a primordiálně jsou vetkány do struktury světa, kde vyčkávají na vhodnou příležitost, aby se objevily. „Celé stvoření má jisté přirozené zákony, s kterými je v souladu dokonce i duch života své vlastní chutě...” Thierry ze Chartres k tomu podotýká: „Bůh v šesti dnech stvoření vložil do čtveřice elementů >semenné příčiny< díky nimž se může rozvíjet každá jinak.” Semenné příčiny vycouvaly z indoevropského kořene pers (s významem přšet, prašit, stříkat; spojitost staroslovanského slovačbma (=>setí<”) se slovy soma (somatický = tělesný a sedět (=>vysedět vejce<) je nabíledni. Nedáte-li malovaný, dejte aspoň bílý...

Nad míchanými vejci se dá rozlišovat ledacos, ale moc již toho nerozlišíš na její pánvi.

Pán ví?

PRO ZAČÁTEK BYCH SNAD NAHLÉDLA DO NĚJAKÉ KUCHARSKÉ KNIHY. Tam si o těch míchaných vejcích udělám jasno. Otevírám VELKOU KUCHARKU OD VILÉMA VRABCE, na str. 666, tedy již v oblasti abecedního rejstříku, kde jsem pod písmenem v našleza kupříkladu vejce ztracená, vejce po cikánsku, vejce na houby, vejce plněné majonézou a bůhví jaké ještě vejce, ale nenalezl jsem jediný odkaz na vejce míchaná, možná by se mohla skrývat pod vejci smaženými pod číslem 836. Během cesty k číslu 836 jsem mimo jiné potkala chilli a cibulačku. Bohužel jsem nakonec dospěla nikoli k vejci techtle mechtle míchanému, ale opět ztracenému – což mne namíchlo...

Tak já ti, mezitím než se najdeš, dopovím jak je

tomu s tím spermatem. Holky si totiž pletou semeno s ejakulátem. Manuálem k rozšifrování řeckého slovesa speiro (= rozsévám) je sémantika. Slovo sféra je ovšemže okrouhlé a zatímco hodinová mašina tiká, proklovalo se ven latinské sperma, které je odvozeno z indoevropského kořene pers (s významem přšet, prašit, stříkat; spojitost staroslovanského slova cъma (=>setí<”) se slovy soma (somatický = tělesný a sedět (=>vysedět vejce<); pec nám spadla a já na ni... semeno je rozmnožovací orgán semených rostlin, kdežto ejakulát je rozmnožovací orkán zvířat vyklouvávších se z oplozeného vajíčka (ovum) --- pankáč fákáč a slepička krope-natá, galský kohout a španělský ptáček s čírem na lebce, ptactvo nebeské přilétá do hnízda kosmického stromu a bytuje v ratolestech rodo/kmenu jeho... Fakt mne bere otázka, kdo do hnízda vložil to kukaččí vejce. Užil unikátní metodu takzvaného ptačího vidění – změřil křivky odrazivosti vajec obou ptačích druhů.

O ztraceném vejci jsem se dozvěděl, že ho mohu osmažit, ale kde jsou míchaná vejce?

„Míchaná vejce ve snu vidětí – fámy o údajném údaji se šíří a rozpínají...” Pokud toho ztracenec smažíš a nemícháš se do toho, tak na tebe vykoukne to volovo voko, ale pokud ho míchneš, tak máš vejce míchlý. Buď rychlý a za/hod’ tu kuchařskou bichli. Něco ti řeknu, míchat můžeš i syrový! To máš jak s tím RUSKÝM VEJCEM. Mimo Čechy a Moravu je jméno tohoto pokrmu naprosto nepochopitelné (a nejméně ho pochopi chopí v Rusku, kde se žádný takový pokrm nevyskytuje), podobně též idiom volský voko je jen imaginací českého kulinářského lexika, němci z toho mají skelný oko, což zjistí v zrcadle panenky, spieglei je okem zrcadlovým, vsadím se, že v rozrušení spleteu si volský voko s vejcem sázeným (ochsenauge), jsem z toho vážně vyvalenej jak okáč obecný. Ryba není rak a do vrabců jako když střílí... dosti bylo ptákovin s koncem páne/v/ní/m.

SLÁMO, vypadá to, že tady máme nějaký problém..., nasazuji si černé zrcadlovky s vmontovaným detonátorem...

Na jejich pánvích končí rozlišování. Všechny se sobě podobají jako vejce vejci... To je ztracené... panuje vaječný zmatek, každý pátek není svátek. Pouze když je VELKÝ.>Letos už tu došvitořím a odlétnu k širým mořím.< Potom opět v ohni shořím. Kolik ještě zbývá vteřin než podruhé se ztopořím? --- vrká pták FÉNIX svou premisu než snesl se na mísu: Vejce odkazuje k ptákoví a pták k penisu -- dám ti k ruce poetičtější etymologickou hypotézu – může to totiž být i tak, že ōvum nesnesl pták, ale že se do látny příkutélo z řeckého oíón, v kterém se hláskovými posuny a sraženinami skrouhlo do slova eon (= věk, epocha; řec. aión), což je nejvyšší geochronologická jednotka. Takže se nám tu (z ničeho něco...) z vejcete v inkubátoru nicoty vyklubal nějakej tachyon vesmírek a bylo po vtákách... OMNE VIVUM EX OVO (= VŠECHNO ŽIVÉ VYŠLO Z VEJCE.) Latinské slovo komprimuje vejce zkratkou OVUM.

„Ve své detektivní >prachsi< jsem se nejednou ocitl v nesnázích,“ řekl Sláma šlapaje po oválu klenby. „Často se stane, že vyšetřovatel chodí v kruhu a každým okamžikem mu hrozí, že ho odkrouhn(o)u. Klade si všetečně vaječné otázky na tělo ANOLÝZY přítele při těle; stran kompromitace pode/zřelé osoby, např. zdali může být rozpínání (vesmíru) jeho rozpadem, >pádem< zpět do její náruče, do náruče nahé zpětné vazby (NÁRUČ a.s. – společnost s ručením neomezeným)? Čím smí POHYB ještě být jiným než smrštěním a natažením? Jaký na to máš názor?

ANOLÝZA = *integrace rozptýlených (ztracených) složek výzkumu aneb odporné ANE (německy jajn) vlně - barva - skořápka v lebce larva, vibrace, meliorizace opakovaného ZASE ZA/selk se háček, zase žasel, znak spolkl co žasel/a semenná příčina, fajr vajecný... Mně nezbyívá než jít do střetu a sporu, což nemusí dobře dopadnout, jak to známe třeba z MAC-BETHA, ale právě na těchto situacích si může clovek na vlastní kůži zažít v plné kráse plný rozměr klasické tragédie, která může končit katarzí... KOLOTÁM KOLEM – SNADNÝM BYLO BY OBRÁTIT SE K POHLEDU VYSVĚTLUJÍCÍMU SVĚT VEJCE JAKO POUHÉ RELACE MEZI JEJVI.*

Slámo, tady končí sranda, pokud je jedno vejco jak druhý... tak mi to teda nandej...

Je to na pytel, pane Stavitel, z hecu pytel vajec nesu, nevěřím hned každému kecu, kmitám od lesa k lesu, nesu dvě vajec, jsem bourák a kanec, zpět k lesu se nesu a tam... tam a zpět, musím se věčně potácet, dovnitř a ven, co pojem, to hlen, k smrti hladem jsem přesycen...

Hned po jídle mi však vysvětlíš tu efemeridovou sekundu... a prosím tě, předtím ještě kontaktuj Jazykový ústav a zjisti mi tam, jaký je rozdíl mezi vlohou a nadáním.

Pohyb, tlak, tenze kapalných par... to se týká přímo energetických proměn a potažmo budoucnosti... Jak je to se zákonem zachování hmoty a PROMĚNOU hmoty v energii a energie zpět v hmotu? Sytá pára, pára nenasycená. Jak mám ty kulinářské meta/fóry chápat? Jako chůzi v těstíčku po oválném náměstíčku vnitřní skořápky?

Naše rozprava nemůže dojít, neboť neboť chodidla nenašlapují >pevnou půdu pod nohama<, používáme rádoby gnoseologické nástroje, jimiž můžeme >skutečnost< uchopit pouze metaforicky. Vejce vecce: „Jsem VEJCE SVĚTLA, heč... obraz totality všech tvořivých sil prapočátku --- a s ohledem na svůj tvar jsem též symbolem dokonalosti. Jsem tzv. filosofické vejce, jsem obrazem prvotní hmoty a budu které... utře hubu?”

Milý Ježíšku, já si přeji pod stromeček ALCHY-MICKÉ VEJCE. Slibuji, že už si budu čistit zuby a nebudu švindlovat...

Luboš Vlach & Jiří Kačer

Z chacharova sudu: O vlku v nás

Seděl na kraji hlubokého lesa a upřeně hleděl dolů do údolí k rozvodněné řece, v jejíchž kalných vodách se proháněla hejna ryb. Byl samotářem a ani už nevěděl jak dlouho tak žil. Nejraději běhal svobodně po horách a po lesích, bez cíle, a užíval si volnosti a nedotčené přírody, která ho všude obklopovala. Někdy se nezastavil třeba i celé dny. Jindy zase sedával pod staletými stromy a pozoroval krajinu v údolí, kam tak často a rád chodil lovit.

Vlka ucítíš na dálku, když jsi jako on. Vlk má svou pravdu, založenou na přirozeném vnímání univerzálních souvislostí a na prožitku vycházejícím z hluboké životní zkušenosti. Hranice mezi ním a ostatními, kteří mezi vlky nepatří je jasně určena... vlka k plotu neuvážeš... nikdy... a pokud by se ti to i podařilo... tak se ti vysmekne hned při první příležitosti, nebo se urve, nebo překouše lano, na němž byl uvázán. Vlk má rád svobodu, přímo po ní prahne, miluje ji.

Vlk vlka po čichu najde... ano, taková je skutečnost, podobný hledá zase podobné, a i když je zrovna nehledá, tak je určité pozná. Pozná je na dálku, a pozná je všude. Ano, skutečně, vlci se poznají všude. Jsou to buď samotáři, nebo táhnou ve smečkách. Pokud žijí ve společenství, jsou solidární se všemi členy vlastní smečky. Nejsilnější vlk vždy běží až na konci skupiny a dohlíží, jestli jsou všichni ostatní v pořádku. Pokud ne, tak zasáhne.

Tentokrát zase ležel na kraji lesa, když najednou vycítil něčí pohled. Zvedl hlavu a napjal sluch. Ostrým zrakem pozoroval krajinu. Bylo to zrovna v době úplňku. Měsíc zářil a ve vzduchu bylo cítit napětí a neklid. Silně vnímal přítomný okamžik a v něm stále se proměňující skutečnost. V zádech ho mrazilo, cítil napětí a ježila se mu srst. Cítil neklid, který hraničil až s šílenstvím. Vrhá ostré pohledy do tmy, a chtělo se mu běžet kamsi do daleka. Tisíce pachů mu čerily nozdry...

Pohleděl do tmy a vycítil její pronikavý pohled. Byla tam. Stála na ostrém kameni na břehu rozvodněné řeky a hleděla přímo na něho. Najednou jako by zkameněl. Neměl sílu se pohnout. Jen upřeně, s přimhouřenýma očima zíral směrem, odkud přicházela. Napjatě pozoroval, jak se k němu pomalu blíží...

OBCHOD PRO SLOVO, OBRAZ, ZVUK, POHYB, ŽIVOT:

DREVENACIKADA.CZ

Přímá distribuce značky Ears&Wind Records. CD, knihy, asfalty, časopisy, noviny, samizdaty. Výběrové tituly sprátelených vydavatelství: Polí 5, Indies Happy Trails, Black Point, Guerilla Records a dalších... Jediná východoevropská distribuce značek Ohrwaschl a KuckKuck. Nákupem zde podpoříte naše aktivity!

UKRYTÁ V KAMENI

Do sítky na motýly ptáka nepolapíš utrpení těch co bijí hlavou do zteřelého kříže ze kterého ještě trčí hřeb jen jeden rezavý hřeb nic víc.

Hořící svíce na místě dopadu a ještě povadlá tráva za zpěvu žalmů v kostele bez věže. V nevinnosti svíráš ruce a hledíš do prázdna pohled v kameni do věčnosti a venku zástup satyrů všichni mají kozí bradku smějí se ve šklebu a čpí, čpí jako houba namočená v octě orgie capů na terase před vchodem jen chmatnout co nejrychleji. Tak se tedy nažer až k prasknutí varhany duní do větru cítíš to v kostech vždycky tě při tom mrazí věčnost bolest paprsek světla spasení ach ne to jen kdesi jedem přiotrávení městští holubi roztáhli křídla a pokusili se létat.

LET SOJKY NEZASTAVÍŠ Utržený rukáv z odřeného saka jak vlajka na stožáru kdesi v polámaném křoví vlaje... ... jak kohout, který už nemůže běhat a ani kokrhát a tak rád by utekl před hrcem který už leží na plotně když pracovitě ruce hospodyně přikládají polena do tancujících plamenů v jícnu pece... ... voda už vře z blízkého lesa vyletěla sojka.	ORBA PŘEDCHÁZÍ SETBĚ Oral, oral až dooral oral až dooral oral až ooral ooral až dooral dooral až doooral
--	--

Vladimír Jaromír Horák
ilustrační krsba z http://www.normandythenandnow.com
„Louviersův vlk a podivní vlkodlaci Normandie“

Povídka: Něco o Idiotech

Občas se přihodí, že člověk sedí sám u piva, večer píše čárky a nic se neděje. Jenom tak osahává studenou sklenici, plní popelník a připadá si, že kolem sedí samí Idioti. Většinou se vyznačují tím, jak jsou upřímní, společenští a příliš hluční. A taky se řehtají na celou hospodu. Zalézá to za nehty a jsem rád, že nejsem Idiot. Vadí mi jejich spontánnost. A já sedím a čumím do zdi. Není moc plno. Dva tři stoly Idiotů a já. A pak ještě v druhém rohu sedí Karel. Musí to být on, poznal jsem ho hned, jak jsem vešel. Celou dobu seděl na opačné straně místnosti. A čumí do zdi. Plná hospoda Idiotů a dva Neidioti a noc umírá zatraceně pomalu. Tiše vyčkávám. Jsem tichej tygr, kterej čeká trpělivě, až nastane čas. Nic zbytečného. Žádněj planej tyátr okolo.

Dva tichý tygři napříč hospodou. Zkoumá svůj püllitr a čeká. Je obrovskej. Má přes dva metry a obrovský ramena. Největší má ale ruce. Myslím, že do jeho dlaneř bych mohl dát dvě svoje. Obrovskej líněj tygr.

Neznám ho, ale hodně jsem o něm četl. Bylo to asi před deseti lety. Sebral se a odjel do Afriky. Pak za tři měsíce jenom s batohem přešel pěšky Saharu napříč. Hodně se o tom psalo. Nikdo jinej to prý nedokázal. Musel mít velkou odvahu. V té době tam nebylo zrovna bezpečno a on prostě šel. Písek, horko, žízeň a nekonečný kilometry. Tehdy mi to připadalo jako naprosto úžasná věc. Tichej tygr se pohnul. Upil jsem piva. Kdybych byl Idiot a věděl to, co vím, tak bych se zvednul, přešel bych hospodu a řekl něco jako:

„Ahoj Karle, můžu si přisednout?“

A on by řekl: „Jasně!“

A pak bych řekl:

„Hodně jsem o tobě četl, je to pravda, žes přešel pěšky Saharu?“

Jenže já nejsem Idiot. Jsem tichej tygr. Sedím a čekám, jestli se něco stane. Tichý tygři umí čekat měsíce, roky. A obvykle se nic nestane. Ale nejsou Idioty.

Taky jsem četl, že na svý cestě si jednou ve skalách našel jeskyni na noc. Pěkně se tam zašil a v chládku se řádně prospal. Ráno ho vzbudilo, jak se někdo hrne dovnitř. Byli to ozbrojenci, kteří se snažili najít úkryt před vojáky. Asi deset pouštních bojovníků s puškama. Když ho uviděli, tak byli celí zkoprnělí, že tam vůbec někdo je. A on se postavil, jenom ve spodkách, vzal do ruky ešus a zařval:

„Táhněte vodsadř, tady chrápu já!“

A vrhnul se na ně. Byli z toho tak vedle, že začali utíkat a on se za nimi hnál ve spodkách a s ešusem a křičel:

„Jděte do prdele s vaší posranou válkou, nikdo mě tady nebude budit! Běžte se mordovat jinam, hajzlové!“

Mysl jsem si, že kecal. Teď, když jsem ho viděl na vlastní oči, tak bych dal ruku do ohně, že to tak bylo.

Myslím, že správnej Idiot by se na to všechno zeptal. I já bych se zeptal. Myslím, že je to úžasnej člověk a moc by mě to zajímalo. Idiota by to možná nezajímalo, ale zeptal by se taky, aby potom mohl bavit další Idioty, aby řeč nestála a nebo jenom proto aby byl spontánní. A nebo nevím proč. A pak by to celý ukončil:

„Karle, stejně myslím, že kecáš!“

Já jsem tichej tygr. Jako Karel. A on má štěstí, že zdejší Idioti neví, co vím já.

Večer pokračuje. Dva tygři ve svých rozích a Idiotům dochází dech – další znak: dojde jim dech v půli. Jdu na záchod a objedávám další. Ještě to vypadá na středně dobrej večer. Potichu pokračuju po své cestě. A hledám další typické znaky Idiotů. Zrovna mě nic nenapadá. Jde to pomalu, poroučím si velkou vodku a obracím ji do sebe.

Tygr se pohnul.

Jdu napříč místností, položím svoje pivo na stůl a říkám:

„Ahoj Karle, můžu si přisednout?“

A on říká: „Jasně!“

A pak říkám: „Hodně jsem o tobě četl. Je to pravda, žes přešel pěšky Saharu.“

„To už je deset let...“

„A fakt to tak bylo s tou jeskyní?“

„Je to už dávno...“

„Pro tygry není dávno.“

„Cože?“

„Nic Karle, stejně si myslím, že kecáš!“

„Člověk často kecá...“

„Jo, jo.“

Upil jsem piva a podíval se na něho. Jeho obří prsty ojížděly orosenou sklenici a měl nepřítomný pohled. Ještě pořád to vypadalo na středně dobrej večer.

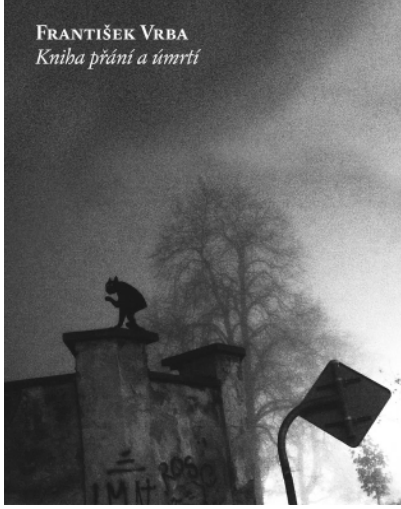
Dřevěná cikáda:

TERRA IGNOTA
Kašlem na to
(Ears&Wind Records, 2017, CD)

„Země neprobádaná“ vznikla na podzim ’89 poté, co zpěvák a frontmana kapely Otu Kolbena uhranul autorský večer undergroundového literáta Viktora Haita, jehož produkci doprovázel na kytaru. Temný, vpravdě undergroundový, sound vychází po řadě demáčů na sklunku mrtvého média CD, právě na CD! Hledači, zde žijí lvové!

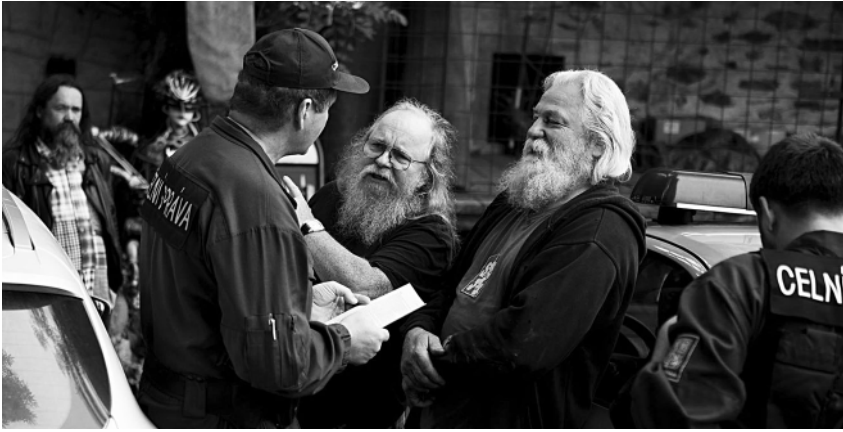
FRANTIŠEK VRBA
Kniha přání a úmrtí
(Ears&Wind Records, 2017 kniha)

První sbírka olomouckého básníka Františka Vrby (narozen roku 1982 v Plzni). Básnická sbírka Františka Vrby je výrazem existenciální tísně ve světě, v němž každá situace teď a tady je zatěžkána vědomím fatality lidské existence. Básnické reflexe všedních událostí však vedle ironického, erotického či melancholického vyznění míří především k vyslovení obecnější zkušenosti člověka ve světě, v němž vládne „bezkrvná noc jak prsy utonulých“. Své reflexe prostých událostí František Vrba posouvá až k mytizované obraznosti. Čtenář se ocitá v mytickém lese plném jelenů a vlků, kde žena po večeri z vnitřností jehňat smývá v potoce krev, a její nohy jsou při milostném aktu ovinuty Karkulčinou stuhou.

*objednávejte na: **www.drevenacikada.cz***

Důkazy: Festival Napříč 2017

Festival Napříč 2017 – Konec léta u Skaláka. 1) beseda s fízly a celníky, 2) PBK Blues – hostující Miloš Kocman s Křižákem, 3) Hokr, 4) Hrozně, 5) Hernabar, 6) Nevidim, 7) chlípny výraz Mikyho Marusjaka, 8) kdo to nezmerčil, zde foto diplomatické čtvrti s rezidenturami dvou významných států (olevo něco a vpravo Finsko). Ostatní vyslali jen tajnou službu, podle plk. Stárka chyběli jen indiáni a eskymáci, 9) Herman Traumer. Fotografie účinkujících Zdeněk Vykydal, snímek diplomatické čtvrti Eino Leino. Další fotografie a videa na: www.spodniproudy.cz

Zababóněno: Letovice 3 plus 1 (2007)

Letovice 3 plus 1. To je jednodenní obyčejnej festival. Tyhle jsou dycky zrádný. Buď jde o naprostý kraviny, kde je hlavní hvězda večera Kabát revival, případně Maxim Turbulenc, anebo může jít o kouzelný akce právě proto, že je tam domácká atmosféra, všichni se znají. Pokecáš se zpěvákama, vidíš na ně z metru a nekouká na tebe obří nafukovací pivo Gambrius a podobný pičoviny. Letovice zkrátka byly kouzelný místem, ne programem. Byl to sobotní festival, takže jsme se s Pájou zrušili už v pátek v Třebové. A když říkám zrušili, tak myslím opravdu zrušili. Pája se v naší punkový putyce s někým vsadil o kilo, že ho porazí v kulečnicku. Já už jsem byl taky navátej a cítil jsem se jak ten starej šedivej kokot – ten trenér z Rockyho. Pája s opilostí bojoval jako italskej hřebec Stallone, co už má ksicht od Lundgrena rozmaglanej na sračku, ale furt stojí. Chviléma se držel, a to potom vždycky zahrál bezchybně štouch a nastřílel do děr, co se dalo. Anebo se zřítíl i s tágem pod stůl dřív, než se ke koulím vůbec přiblížil, jako by dostal direkt. To jsem dycky naběhl já a pomohl ho zvednout. Za chvíli tu šou sledovala celá hospoda. A jak to v správným americkým dojku bývá, Pája to vyhrál. Střízlivěj soupeř jen nechápavě kroutil hlavou. Vyhráli jsme ještě prachy na další kalbu.

Pak potáčení domů. Vylezli jsme na místní vysílač hned u hřbitova a chcali jsme dolů.

„Chčiju vám na ty vaše hroby!“ řvali jsme.

Za to se teď dost stydím, ale je fakt, že mám výmluvu, že ten vysílač zas tak blízko není, takže technicky vzato jsme nikomu na hrob nenachcali. Když si na to teď zpětně vzpomínám, říkám si, že je v tom krásně zachycena ta povýšená arogance mladýho masa. Nic ti není svatý, ti pod tebou jsou jenom kosti pod drnem. Ještě necítíš to, jak se k nim rok od roku přibližuješ. Nemáš tu pokoru.

Pája se ožral ještě víc, než jsem si myslel, což byl problém, protože jsme nebyli v Brně, ale ve Třebové a tudíž jsem pochopitelně přespával u rodičů. Navíc jeho středškolská láska bydlela o vchod vedle. Ne, že by si na ni nějak stále myslel, ale jenom ho bavilo nostalgicky vzpomínat, jak za ní tajně lezl oknem přes žebřík z naštorc položené lavičky. A i dnes to měl v plánu. Snažil jsem se mu v tom zabránit, ale pral se se mnou a utekl do tmy. Skoro hodinu jsem ho u vchodu vyhlížel a pak jsem šel spát. Pokračování večera jsem se dozvěděl až ráno od rodičů. Pája skutečně chtěl navštívit svoji starou lásku, ale spletl si vchod a dral se do okna ložnice našich sousedů. Jediný, co ho zachránilo od rozbití držky manželem a noci v policejní cele, byl fakt, že mě s ním manželé viděli, jak jsme se motali před barákem, takže věděli, že to není nějak cizí ochmelka, ale můj. Takže ho jenom vylifrovali z okna pryč a Pája usnul na chodníku, kde ho v 7 ráno našli rodiče při venčení psa. Pozvali jsme ho konečně domů. Nasnídali jsme se. Máti jsem řekl, že je Pája smutnej z nešťastné lásky, což byla vlastně pravda, akorát jsem zamlčel to, že když holku má, tak chlastá úplně stejně.

Oba nás děsně bolela hlava, tak jsme hned zaběhli do vinotéky koupit stáčený víno. A vyrazilo se stopem na festival.

Pája je proslavenej tím, že se opije po dvou pivech. Marně jsem doufal, že vydrží až do festivalu. Takže okamžitě najel na včerejší vlnu a stihl se slušně připít dřív, než nám zastavilo první auto. Byli to cikáni s dodávkou, která táhla jiný nepojízdný auto. Fakt jsme byli rádi, že nás vzali i za těchto okolností. Auto řídil hřmotnej metrákovitej hromotluk. Pája mekotal nesmysly, kterýma se řidič vesele bavil. A po dvou dědinách odbočil ke svému baráčku, kde na zahradě věšela prádlo krásná cikánka – očividně žena našeho řidiče. Teda Pájovi to vlastně moc očividný nepřišlo. Vypadl z auta dřív, než úplně zastavilo a už se k ní hnál se slovy: „Jééé, slečno vy ste krásná. Vemte si mě. Sháním nevěstu.“

Cigoši byli fajn lidi, takže se smáli, protože kdyby neměli smysl pro humor, mohli jsme dostat slušně po čumáku. Takhle jsem si Pāju jen odtáh zpátky ze zahrady na silnici a jelo se dál.

Po chvíli jsme stopli dva Poláky – diskofily, ale tak trochu magory. Jeli do Brna na nějakou párty. Teda ne na konkrétní párty, ale prostě jen zapářit do Brna. Okamžitě jsme je přesvědčili, že maloměstskej festival je přece stokrát lepší než nějaká brněnská didžina. Jeden z Poláků skálopevně tvrdil, že z české hudební scény zná jenom Helenku Vondráčkovou, což nás fakt nasralo. Rozhodli jsme se, že mu to „dlga, dlga noc“ vytlučeme klínem z palice.

Dorazili jsme do Letovic a kluci hnedka navrhli, ať slovanské přátelství zapijem vodkou. Koupili tu nejlevnější vodku u novinovýho stánku, takovou tu plastovou s umělohmotným víčkem, kde za cca 13 Kč dostaneš ten největší humus – nějakěj špatně extrahovanej fridex. Bránil jsem se, odmouval, ale bylo mi to hovno platný. Přece nezkažíš slovanský bratrství? Křičeli na mě. Varoval jsem je. Hodil jsem to do sebe a hnedka jsem to zase vyhodil vedle do záhonku. Kluci měli hnedkajc o zábavu postaráno.

S Polákama jsme se brzo rozešli. Co taky s nima, byli to takový nudní disko cápci, který pokračovali dál za svým snem o úžasné brněnské didžině, kde jim mačky bez podprsenek budou za dunění zombie Helenky hulit péro nebo co já vím, co se takovejším borcům honí v hlavě.

Byly taky 4 hodiny odpoledne, festival měl teprve začít. V areálu byl bazén, kterej byl ještě otevřeněj. Byl jsem na mnoha festivalech u koupališť, ale všichni dycky v celku rozumně bazén zavřeli. Ne tak v Letovicích, tam se toho nebáli. Přitom těžko si představit větší riziko než festival, alkohol a hlubokou vodu. Netrvalo dlouho a blbnuli jsme na skluzavce. Pochopitelně jsme porušovali všechny pravidla a jezdili přesně tak, jak zakazuje řád. Nakonec jsem se při jedné krkolomné jízdě žádama hlavou dolů třískl o dno bazénu, až se rozlila tma. Ale Pája mě naštěstí vytáh nad hladinu a profackoval. Byly jsme jako cápci z instruktážního videa, proč alkohol na plovárnu nepatří.

Pája už nějakou dobu neměl ženskou a dost se mu zapalovaly lejtka. Sociální inteligence mu dycky chyběla. Každěj normální člověk by si prohlídl koupaliště a pochopil by, že jsou tu jenom rodinky s dětma, Pájovi to ale bylo fuk. Uviděl první krásný děvče a dopotácel se k ní. Ležela na ručníku a slunila se, Pája to zapách hned vedle a začal mlít pátý přes devátý – smysl ty jeho balící kecy nikdy neměly. Slečně mohlo být odhadem tak 13, proto není divu, že byla Pájovým zájmem polichocena. Za pár minut ale dorazili rodiče, který se asi šli převlíct nebo tak něco, a ty se na vozřálýho týpka, co se vyvalil hned vedle jejich dcery, dívali dost nasraně.

Bylo čas kopnout Pāju do zadku a vyrazit na samotnej festival, kde už se chystala první kapela. Plavky jsme pochopitelně neměli, takže jsme měli mokrá trenky. Oblečení jsme si nechali někde u keře a rozhodli se prozkoumat areál přímo v trenkách. Vstupný bylo tentokrát tak směšný, že nám ani nestálo za to přelízat plot.

Protože první kapela stálá za houby, vyrazili jsme se podívat po stánkách. Bylo tu velký lejno. Jeden velkej stan s pivem, dva malý s chlastem a pár stánků s festivalovejma cetkama.

Mimo to měl ale festival ještě další vyžití. Byly tu různý středověký atrakce a kejkle. Lukostřelba, hod oštěpem a další cypoviny.

To bylo něco pro nás. Jako neandrtálci jsme v mokejch trenkách vyrazili na lukostřelbu a pak na hod oštěpem. Problém byl v tom, že to stálo prachy. Pár kaček za každej hod. Pája rozhodně nehodlal za nic platit, na víno a vstup beztak padla celá jeho včerejší výhra. Nejdřív si zastrlíle lukem a oznámil, že nemá love, a pak jsme se přesunuli na hod oštěpem. Oštepny nás bavily tak moc, že jsme si je na chvíli ukradli a lítali jsme s nima v trenkách po areálu a hráli si na neandrtálce. Nasraní majitelé nás naháněli a nakonec nás za pomoci ochranky chytili. Dostali jsme první varování a museli jsme se oblíct. Ale co vím, za pár minut, už jsme zase oblečení někam zahodili a lítali dál v trenkách.

Pak jsme na druhým konci areálu objevili obří spořitelní lišku. Dodnes toho týpka lituju. Platili za to tenkrát tak pade na hodinu, potíš se v tom celej den a ještě tě votravujou ožralí kretění. Přiběhli jsme k němu a začali mu hladit srst. Snažil se nás slušně odehnat, že prý jestli máme děti a když jsme řekli ne, tak se nám omluvil, že tu nabízí spoření pro rodiny. To nás pochopitelně neodradilo. Dál jsme mu byli v patách.

Liška: „Pánové, ale my tady dnes vážně nabízíme výhodné spoření pro rodiny s dětmi, takže jestli nemáte děti, tak…“

Já: „To nevadí, tak si je uděláme.“

A na ten pokyn jsme ho začali vojíždět jak psi. Borec byl v kostýmu lišky absolutně bezmocnej, a tak jen tiše trpěl. Teprve po drahné chvíli si nás všimla ochranka a dostali jsme druhý varování. Začala hrát kapela Sto zvířat. Brzy to ale byly sto dvě zvířata. Pája se neustále cpal na pódium, jak je jeho zvykem.

V jeden moment mezi písničkama se znovu před nepozornou ochrankou vydrápal na podium k mikrofonu a zařval: „Holky, jste tady? Hledám ženu. Já vás všechny miluju, chci si někoho vzít. Jsem připravenej si vzít jakoukoli holku tady z festivalu.“ Dav pochopitelně jásal, včetně žen, ačkoliv, když se nad tím člověk zamyslí, tak jim vlastně říkal opak toho, co se ženám obvykle říká. Vlastně jim říkal: beru kohokoliv.

Já jsem si vedl o něco líp. Koupil jsem si heliovej balonek a přivázał si ho do dlouhých černých vlasů. Balónek proužek vlasů zvedl a vztyčil je nade mnou. Vypadalo to dost úchylně.

Sedli jsme k nějakejm holkám a jedna z nich se mě ptala na ten balónek. A já jsem jí přiopile řekl připravenej monolog na téma, že nesnáším módu a pózu a že tenhle balónek je dobrej sociologickej test a že zkoumám, jestli jsou lidi ochotný to překounout a vnímat mě jenom jako obyčejnýho člověka. Jako kdybych na hlavě nic neměl.

Nakonec tenhle hloupej žvást (i když myslím, že jsem té naivní kravině o testu povrchnosti fakt věřil, což je možná lepší, než kdybych byl prolhanej cynik) zabral a chvíli jsme se líbali, ale pak se mi někam ztratila, asi už jsem byl moc opilej. Zpětně se tomu musím smát, jak my zasraní intoši na to jdem oklikou přes prvohory. Ne-zůstává v nás ani špetka mužství, té krásné odvahy vesnickýho balíka, kterej přijde za ženskou, vezme ji do kola a vybalí to na ni: chceš mě nebo ne? Ne? Tak si naser. A ženským se to líbí, proč by se jim to nelíbilo, ženský mají rády sebevědomí. Zkus vysvětlit takovými týpkovi celou tuhle moji strategii s balónkem a sociologickým výzkumem! Smál by se ti, jakej seš pičus. A právem.

Festival končil, našrot už byl kdekdo, takže jsme s Pájou tolik nevybočovali. Byl jsem mrtvej, šel jsem vytuhnout, nevěděl jsem, jestli Pája skončil s nějakou babou nebo ne, ale to je jeho problém. Ať si mě najde. To von je ten velkej frajer, co tvrdí, že nikdy nepotřebuje spacák, protože vždycky nějakou svede. Vzbudil jsem se asi v 5 ráno a šel se po něm podívat.

Všichni spali, byl tam jenom malej ohýnek, u kterýho vykydli poslední lůžři, pankáči, notorici, atd. Jedni seděli na kládě, druzí na Pájovi, kterej byl zabalenej do obřího koberce. Šel jsem za nima. Ukázalo se, že Pája sice taky někoho sbalil, ale nakonec ho poslala k vodě a on začal nepříjemně mrznout. Tak ukecal chlapy, co rozmontovali hlavní stage, ať mu pučí kousek koberce, kterej tam měli na izolaci. Připlazil se k ohni, zabalil se do toho a podařilo se mu usnout. No a pankáči si z něj udělali kládu na sezení.

Ráno jinak nebylo ničím zajímavý. Jen velká kocovina. Jako blbci jsme si dali několik piv v místní hospodě, takže když jsme potom jeli stopem do Třebové, tak už byl Pája zase na kaši. Kluk, co nás vzal, byl rád, že na cestě pobavíme našima historkama a řehtal se jak o život. Řekl nám, že v Třebové vyzvedává svoji slečnu a pak někam jedou, jenomže na to Pája už dávno zapomněl, takže když jsme zastavili na parkovišti před supermarketem, myslel si, že ta pohledná slečna tam jen tak postává. Auto ještě ani nezabrzdilo a Pája už vylejzal z vozu s výkřikem, „Jé, to je ale pěkná slečna, ta si mě určitě veme.“ Furt se mu ještě nepodařilo najít nevěstu, blbcovi a že těch nabídek k sňatku za jeden den podal až až!

Jak úprkem vylejzal, tak zakopl a hodil držku hned u dveří, ale hned se otřepal, přiběhl k dívce a už začalo klasický: „Vy jste krásná, nechcete si mě vzít?“

Vojtěch Landa, 2017

Týpek za volantem jen nevěřicně koukal. Takový magory asi ještě nevezl. Odtáhl jsem si Pāju, objali jsme se a rozešli se svou cestou. Teprve o mnoho let později jsem se dozvěděl, že Pája v pátek doma řekl, že jde na jedno pivo někam za klukama, takže byli rodiče poměrně zděšení, když se vrátil zlítej jak hovado v neděli na oběd. Jak by řekla polská Helenka: Byla to dlga noc. Dlga noc, ty a ja nastokrat…

Vojtěch Landa, 2017

Dýmem: Předvolebno

Je pozdní podzim, listí se barví všemi barvami, tma přichází brzy a čím dál dřív a na skla oken bubnuje déšť svůj zádumčivý rytmus. Ulicí chodí lidé, připomínající výrazy ve tváři papíňák na plotně, což mi připomíná moji teorii, že kdyby se pořádala Olympiáda v nasranosti, tak Česko posbírá nejen všechny medaile, ale i všechna bodovaná místa a uvnitř hlav se vaří a bublá předvolební guláš. Někdo jej vaří z kvalitních surovin a přemýšlí, jakésurovinypřidat,někdo přidápálivépapriky, aby nám to dal sežrat, a další zase nemá zájem. Je mu jedno, jakou porci a čeho v dobách povolebních dostane a je spíš na něco tekutého. Je tedy naprostým opakem mne samého. Jak se tak člověku stane, přijde-li na kus řeči a piva do českého Hyde Parku, tedy do hospody v době předvolební, je pouze otázkou času, než se řeč stočí na věci veřejné a na onen občanský akt vůbec. Musím se přiznat, že jsem člověk politický, a tudíž mi takové debaty nevadí, ale naopak se jich rád zúčastňuji. Je samozřejmé, že v lokálech nižších cenových skupin mi kůži zachraňují pouze mé tělesné proporce, neboť jsem proevropský, pro NATO, proamerický, protinacistický, protirasistický, antikomunistický a vůbec proti projevům lidské blbosti vůbec. Tudíž považuji voliče KSČM, DSSS, Realistů, SPO s gardovým názvem Zemanovci za úchylné a ty, jež jsou schopni dát hlas SPD Tomia Okamury pokládám, stejně jako onu „stranu“ vůbec, včetně jejího majitele, za psychiatrickou diagnózu. No, a když se potom debatující uklidní, protože si jen tak hubu rozbít nenechám, přichází z jejich strany ona otázka, ta generální zaklínací formule, ona mantra všech manter: A koho tedy vlastně volit? V takový okamžik se zahaluji vteřinou důstojného mlčení a odpovídám: Já budu volit větší dobro. Nikoliv menší zlo. Ptáte se, co je větší dobro a menší zlo? Inu, holenskévé, na to si musíte odpovědět sami. Řeknu vám jen tolik, že pro mě jsou nositelé většího dobra ti, kteří moji zemi, stejně jako já, spatřují v pevném ukotvení v EU, bezpečnostně zajištěnou členstvím v NATO a chtějí i nadále žít v zemi bohatnoucí a zvyšující tak životní úroveň svých občanů, v zemi s fungujícím penzijním, sociálním a zdravotním systémem, v zemi, kde naše děti studují zadarmo, v zemi, jejíž občan požívá všech svobod moderní společnosti zaštitěných ústavou a tudíž v zemi s budoucností i přítomností. A jestli jste si onu otázku tedy již zodpověděli, nemusíme mít ani vy ani já z věcí příštích obavy.

Miroslav Václavek, 2017

Miroslav Václavek, 2017

Traumerův sloupek s přesahem: Práskač

Všichni dospělí velmi dobře vědí, že malým dětem ozubená kolečka v hlavě zabírají trošku jiným směrem než jim, zkrátka ta roztomilá „zvířátka“ mají svůj rozum a styl, a když se střetnou s realitou světa velkých, reagují ve většině případů docela jinak, než ti zkušenější věkem. Proto ty malé špunty také máme, právě pro tu radost z nich a často taky pro pořadnou srandu anebo i starost.

Pan Traumer kdysi, ještě jako mladej taťka, vedl na chodbě činžovního domu, kde v té době k bydlení využíval malý, standardní tří-pokojový byt, jakýsi rozhovor se svým téměř o dvě generace starším sousedem poté, co jeho dvě dcerky něco, dnes již nepodstatného, nedaleko zmíněného domu provedly. A právě tento, v roce 1999 ještě vitální důchodce mu v závěru toho rozhovoru řekl něco, na co do smrti nezapomene, a to: „Hermane, ty máš s tou svojí babou dvě holky, vid?“ Traumer rozpačitě přikývl a soused na to ze sebe vyhrkl: „Měl jsi to utopit jako koťata, hned, jak se to narodilo!“ Poté odešel a silně za sebou zabouchl dveře. Traumer tehdy zůstal stát jako opářený a dodnes netopí ani malé holčičky ani koťata, protože to se nedělá.

Jeho babička, ta zase čas od času říkávala, že tak do osmi až deseti let (tím myslela věk dětí) je to v pohodě a potom na zabití. Jak ti lidé v důchodovém věku dokážou být krutí. Ale berme to tak, že dřív bývala jiná doba. Jiná doba, jiné podmínky pro výchovu či převýchovu, jiné státní zřízení. Ale systém jako takový, ten podle Hermana zůstal stejný a stejně tak je to pro něj i s jeho dětmi, má je rád i dnes, když už jsou velké a některé z nich už vlastně ani nejsou děti, ale dospělé ženy.

Posuňme se tímto do minulosti, už ne tak daleké. Bylo ráno jednoho z těch běžných každoročních nudných květnových dnů. Herman si cosi datloval na svém pomalém počítači, když v té chvíli zazvonil zvonek u dveří.

„Kurva,“ ulevil si. „Kdo to sem do prdele takhle po ránu zase leze. Důchod už byl přece včera a dvakrát nikdy nechodí. To se ještě nestalo,“ zamumlal. „V tomhle státě určitě ne,“ pomyslel si pro sebe a šel se podívat, kdo se ho snaží otrávit, kdo ho chce vyrušit z jeho vzácných několika dopoledních hodin klidu.

„Ot-ev-řete, pr-osím!“ ozval se tenounký dětský hlásek z chodby za dveřmi.

Traumer se podíval do kukátka, ale nic neviděl, otevřel tedy a před ním na rohožce stál ubřečený malý Tonda od sousedů. „Co se ti stalo, kluku?“ snažil se Traumer v klidu ptát, ale ve skutečnosti byl pěkně naštvaný, že ho Tonda otravuje.

„U-te-kl j-se-m z-e ško-lky, pro-tož-e pa-n-í řed-itel-ka na m-ě zav-olala po-lic-ajty,“ břečel dál Tonda. „To že udělala?“ položil Herman otázku neotázku a jen tak v myšlenkách si vzpomněl na soudružku ředitelku z dob, kdy on sám ještě chodil do mateřské školy. Tohle ji nikdy nenapadlo udělat.

„Proč jsi tam k čertu kluku nezůstal,“ použil Traumer ve větě kletbu. „Je ti přece jenom pět, mohl jsi na ně v klidu počkat. Nic by s tebou nezmohli. Můžeš být rád, že na tebe nezavolala třeba eSeNBáky, ale ti už vlastně dneska nejsou,“ odhalil Herman Tondovi něco málo pravdy ze světa dospělých.

DRÁŤÁK.CZ – RÁDIO SPODNÍCH PROUDŮ

NON-STOP PORCE MUZIKY, TEMATICKÝCH POŘADŮ A ZÁZNAMŮ AUTORSKÝCH ČTENÍ. STOVKY EMPÉTROJEK Z UNDERGROUNDVÉ A ALTERNATIVNÍ SCÉNY. RÁDIO JE NEKOMERČNÍ PROJEKT AUTORŮ, KTEŘÍ NEJSOU ZASTUPOVÁNÍ OSA.

Měsíční noviny

Tonda a jeho přehled: Traumerův sloupek s přesahem: Práskač

Tonda už jenom mlčel a tiše vzlykal, Traumer ho tedy posadil na židli ke stolu v kuchyni a přisunul k němu sklenku malinové limonády. Potom vzal do ruky telefon a vytočil číslo do mateřské školy. Nikdy, ani za socialismu, na nikoho nic nenaprášil a teď se z něj jen tak, kvůli tomu malému desperátovi stává práskač.

„Mateřská škola Na kuří nožce“ ozvalo se v telefonu.

„Dobrý den, tady Traumer, mám jednoho vašeho chovance Tondu Blažka.“ „To mi spadl kámen ze srdce. Paní učitelky běhají po ulicích města a zoufale ho hledají,“ oddechla si paní z kuří nožky a dodala „Hned odvolám jejich pátrací akci.“

„Rozhodl jsem se,“ začal Herman pomalu „že vám ho vydám.“

„Samozřejmě“ nasadila paní chápavý tón hlasu. „Máte jistě dost svých dětí.“

„To mám,“ procedil Traumer mezi zuby a zeptal se: „Co se vlastně stalo?“

„Ale, … Toník, dal ránu Adámkovi Malému mezi oči, až mu spadly brýle. Tak paní ředitelka pohrozila Toníkovi policií a on v nestrěženém okamžiku vyběhl dveřmi ze školky a přelezl více jak dvoumetrový plot,“ vychrlila ze sebe paní.

„Do deseti minut vám ho přivedu,“ oznámil jí Herman a sedl si do křesla k počítači. Teď již nebylo cesty zpátky. Otřel si pot z čela a neuběhly snad ani dvě minuty, když z předsíně zaslechl prudké kopání do dveří.

„Tür auf!“ zaznělo do onoho kopání.

„Einen Moment, bitte, Frau Direktorin,“ odpověděl Traumer a náhle si uvědomil, že se mu to zřejmě pouze zdá, že musel na chvíli usnout, že školka přece není žádný dětský gulag, žádný pracovní tábor pro mrňouse, zatímco jejich rodiče jsou v práci, kde budují rozvinutý kapitalismus a učitelky přece nejsou žádné převychovatelky, nýbrž milé zaměstnankyně ve školství.

Hermanovi už muselo nadobro z tak vypjaté situace přeskočit. Zaplašil své snové představy, otevřel usměvavé paní ředitelce Novákové dveře a předal jí bez zbytečných řečí uplakaného Toníka.

Ona už mu ukáže, zač je toho loket a až se s ním vrátí zpět do školky, tak mu ještě ukážou to samé všechny ty učitelky, co ho udýchané a upocené s rozmazaným make-upem v pomačkaných pracovních pláštích naháněly po městě a některé jistě zrovna měly své dny a to běhání pro ně bylo vážně za trest.

Ony mu časem ukážou všechny ženské, všechny ty, které v životě potká, všechny ty, které mu zkříží jeho životní dráhu.

A panu Traumerovi už nikdo nikdy neodpáře to, že je prachsprostej práskač…

Traumerův sloupek s přesahem: Práskač, 2017

Traumerův sloupek s přesahem: Práskač, 2017

Herman Traumer se vrátí ve sloupku s pracovním názvem „Cesta do pekel“

Traumerův sloupek s přesahem: Práskač, 2017

I. K.

Doporučujeme: Oheň na střeše:

4. listopad 2017, 19 hod.
ČESKOSLOVENSKÝ VEČER
 Cena Petra Bohunovského
 Klub Paradox, Brno
 DEKADENT FABRIK
 DAŠA FON FLAŠA
 OLD MINKA BAND
 FYZICKÉ OSOBY
 ŠMOX
 UVEDENÍ ALMANACHU PĚNA 2017
 - KNIŽNÍ EDICE KOLENO

23. listopad 2017, 19 hod.
V ZÁKOUTÍ NA GAUČI

Kafe na gauči, Brno
 PAVEL HEROT
 ŤOVAJZ & SPOL.

25. listopad 2017, 18 hod.
LES / KRÁKOR RETROSPEKTIVA
 Klub Paradox, Brno
 MATKY Z VÝCHODU
 THE OLD GOOD HANDWORK
 POVINNÁ SLEPOTA
 DIE RETARDOVANÝ KOKSOPLYN

12. leden 2018, 18 hod
PIJATICUM MUSICUM
 Narodeniny Jara&Fido 100
 Klub Paradox, Brno
 HROZNÉ
 MIRA KUBÍN
 BALET ČESKOSLOVENSKÉHO
 ROZHLASU
 ĎABLOVI VČELAŘI
 PUTRESCIN
 DUŠEVNÍ OTŘES
 HAVÁRNA

13. leden 2018, 18 hod.
HOMÉR'S MEMORIAL
 Klub Paradox, Brno
 HERMAN TRAUMER
 NADÍVANÝ SKŘÍVÁNEK
 SPYTIHNĚV B
 TERRA IGNOTA
 AŽ SE SNAŽÍ ONA

26. leden 2018, 19 hod.
SMRT HUDBĚ
 Klub Bajkazy, Brno
 BOUCHACÍ ŠROUBY
 TOMÁŠ VTÍPIL
 BLUES FOR THE REDSUN
 MASSOLA
 ŤOVAJZ & SPOL.
 ALIEN & BUBÁK

15.-16. ČERVNA 2018
KRÁKOR – 20. ROČNÍK

Aktualisované info o akcích na
 webu Spodních proudů:
spodnisproudy.cz

Ve věku 95 let zemřel básník František Listopad. ••• „Cokoli rozhodne Poslanecká sněmovna, je vždycky správně. S výjimkou případů, kdy to správně není,“ řekl Miloš Zeman pro Parlamentní listy. ••• Italský soud rozhodl, že není zločin se někam vloupat, pokud nemáte střechu nad hlavou. ••• Ve Švýcarsku začali vyrábět čtvrtý druh přírodní čokolády, a to tmavě červenou z červených kaakových bobů. ••• Umělá intelligence Amper software složila a produkovala první popové album U am AI. ••• Ruský prezident Vladimir Putin varoval, že svět je na pokraji rozsáhlého válečného konfliktu. ••• Kanada zavedla možnost genderově neutrálního pasu. Občané Kanady, kteří se necítí být ani ženou, ani mužem, mohou nově při žádosti o pas vyplňovat do kolonky pohlaví písmenko „X“. V zemích, kde jsou LGBT ostrakizováni, je to však může přivést do vězení. ••• „Když už je pindour vevnitř, žena se uklidní a užívá si to jako normální soulož,“ takto eufemizoval znásilnění polské turistky marockým gangem v Itálii pákistánský uprchlický zprostředkovatel. ••• Prezident Zeman prohlásil, že anexi Krymu by Rusko mohlo kompenzovat penězi, ropou či plynem a tím celou věc uzavřít. ••• Západoněmecký soud rozhodl, že suchá houska a káva není snídaně. Soud se tak neztotožnil s názorem finančního úřadu, podle kterého suchá houska a nápoj tvoří plnohodnotnou snídani. Dle názoru soudu patří k plnohodnotné snídani kromě housky a teplého nápoje také máslo či pomazánka, případně sýr nebo salám. ••• Několik desítek konzervativních katolických teologů, kněží a akademiků formálně obvinilo papeže Františka z šíření kacířství. Měl se ho dopustit v roce 2016 vydáním dokumentu Amoris laetitia (Radost lásky), v němž vyjádřil otevřenost vůči rozvedeným a občansky znovu ženatým a vdaným věřícím. Naposledy byl papež obviněn z kacířství v roce 1333. ••• V jedné z epizod seriálu Včelka Mája se objevila kresba penisu. Dle některých maminek je to skandál. ••• Potravináři se bouří kvůli chystanému zákazu rumového aroma v tuzemáku. ••• Poláci chtějí ubránit zemi před islámem masovými modlitbami na hranicích. Zhruba 1,5 miliónu katolických věřících se chystá vytvořit živý řetěz kolem státní hranice, která měří 3511 kilometrů. Lidé s růžencem se přitom chytou za ruce a budou se modlit ve snaze ochránit zemi před hrozbou šířící se islamizace. ••• V Německu zjistili, že uprchlíci stále častěji jezdí z Německa na dovolenou do zemí, z nichž utekli. ••• Pokud si zadáte na serveru firmy Amazon koupi jediné, nevinné domácí ingredience, kterou by bylo možno použít při výrobě bomby, algoritmus Amazonu vám nabídne v rubrice „Jiní zákazníci také kupovali...“ kompletní seznam materiálů k výrobě bomb, včetně kuliček z ložisek, které atentáčníci používají jako šrapnel. ••• Jedenáctiletý chlapec z Přerova si na koloběžce přivezl do skateparku slivovici a opil se do nemoty. ••• Software nalezený na odvrácené straně internetu, tzv. dark webu, rozšiřoval záhadný dopis z roku 1676, který napsala jeptiška „posedlá ďáblem“. Údajně ji satan využil k sepsání záhadného vzkazu, kde se mimo jiné píše, že Bůh nestvořil člověka, ale člověk Boha. ••• Fanoušci finské kapely Die Retardovaný Koksoplyn nechali v Bělehradě na letišti vztyčit billboard k věčné slávě oblíbeného souboru, heslo má připomínat skladbu inspirovanou velikanem Dominikem D. „koho asi šuká Dominik Duka? / přeráz mi kluka / udělal z něj buka / nebyla to avantýra / udělal z něj bukanýra / Duka Duka dukáty...“ ••• Před sto léty byla popravena údajná špiónka Mata Hari, ve Fatimě se naposledy zjevila Panna Maria ••• Podle provozovatele hospody Ponava Víta Kalvody zemřela zpěvačka kapely Tornádo Lue a kapela si tak nezahraje na Ponava festu. Zemřela Květa Fialová – představitelka filmové Tornádo Lue z Limonádového Joe.

Φ&Γ

Předplatné:

Můžete si předplatit libovolný počet výtisků až 30 Kč. Porto neúčtujeme a horní cenová hranice není omezena, případný výtěžek bez uzardění propijeme. Kontakt: redakce-usiavitr@email.cz, Archiv: spodnisproudy.cz

Tiráž: Uši a Vitr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Hausmann • přispěvatelé: j. e. f., Miky Marusjak, Miroslav Václavěk, Vojtěch Landa, Jeroným Nikdo, Vladimír Jaromír Horák, Ivosh Krejzek, Tom Odpad, Luboš Vlach, Jiří Kačur, Ta Pájka • fotografie: Zdeněk Vykydal, Ivo Motl, Eino Leino, Petr Cicálek, Lábus